7. Årg. JULI 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

E. O. Beinhoff och hans kamrater pa spraakskolan i Ganking.

Innehåll:

Bedjen för oss. — Brefafdelningen. — Sjätte nordiska missionsmötet. — Svenska missionssällskap. — Farliga böner. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Bedjen för oss.

Föredrag vid årsmötet Kristi himmelsfärdsdag.

Af *E. Folke.*

»*Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet, ty hvar och en som beder, han får, och den som söker, han finner, och för den som klappar varder upplåtet.*» Matt. 7: 7, 8.

Af alla de löften, vi hafva af Jesu egen mun, är detta ett af de rikaste. Han hade aldrig kunnat lofva mera. Det händer blott alltför ofta, att vi genom att begränsa, inskränka och förklara det aldrig göra fullt bruk däraf i vårt dagliga lif. Det är därför af största vikt för oss hvar och en att stilla oss inför honom, att vi må fatta innebörden i detta Herrens ord.

I början af det femte kapitlet se vi, att, då Herren Jesus satte sig, samlades hans lärjungar omkring honom för att höra hans ord. Det var sålunda till sina lärjungar, han gaf detta löfte. Och hvar någon finnes, som i dag är Jesu lärjunge, har han del i detta ord.

Det heter vidare, att han lärde dem. Då Jesus lärde, innebar det ej så mycket ett undervisande, huru hans ord skulle teoretiskt förstås, utan framför allt, huru de skulle praktiskt tillämpas. Då han gaf sina löften, icke mindre än då han gaf sina bud, gaf han genom sitt eget lif och exempel en handledning att utfå de förra och uppfylla de senare. Då han gaf sina lärjungar detta löfte, förklarade han sig därmed redo att steg för steg leda dem på den väg, som skulle leda till dess uppfyllelse. Och när han nu gifver oss samma löfte, är han lika angelägen att få fostra oss så, att vi må utfå det.

För att detta mål skall nås, fordras, att vi äro i sann mening lärjungar, d. v. s. att vi äga det rätta *lärjungasinnet.* Detta, säger oss Paulus, visar sig däruti, att vi inrätta vårt lif så, att därigenom främjas ett orubbligt vidblifvande vid Herren. 1 Kor 7: 35. Vidare har han satt såsom villkor för utfående af detta löfte, att vi äga det rätta lärjungaintresset. Herren själf säger därom: »Söken först Guds rike och hans rättfärdighet.» Matt. 6: 33. Han har kallat oss till delaktighet i sitt rike. Han har åt oss beredt äreställen däri. Och, för att vi skola kunna fylla vår uppgift såsom rikets medborgare, har han gifvit oss dessa rika och härliga löften. I samma mån han hos oss får skapa detta lärjungasinne och verka detta lärjungaintresse, i samma mån kan han också börja meddela oss, hvad detta löfte innebär.

Detta lärjungasinne och lärjungaintresse får sitt särskilda uttryck i missionssaken, och det är också med afseende på denna, vi kunna vänta att utfå löftet i all dess fullhet. Herren ger oss då också anvisning på, huru vi skola missionera. Bedjen, söken och klappen, säger han. Upprepade gånger hafva vi vändt oss till missionsvännerna i hemlandet med begäran om förbön. Huru glädes ej vårt hjärta, då vi härhemma finna detta kämpande med oss för evangelii tro.

Älskade vänner, då jag nu snart hoppas åter vara i Kina, och det kanske är sista gången, jag här uppträder offentligt, vill jag framställa denna enda önskan till eder: *Bedjen för oss,* ty hvar och en, som beder, han får, och den, som söker, han finner, och för den, som klappar, varder upplåtet. Jag skulle vilja uppmana eder att bedja särskildt för oss missionärer, att vi under denna kommande tid må stå under den Helige Andes beständiga och omedelbara ledning, och att vi må så inrätta oss, att vi orubbligt hålla fast vid Herren.

Det finnes djupa orsaker, hvarför jag särskildt vill göra detta till ett böneämne. Under de strider, som nu komma att utkämpas i Kina, då ljus och mörker komma att brytas mot hvarandra såsom aldrig förr, är det af alldeles särskild vikt, att missionärerna äro burna af Guds Andes kraft.

Österns kineser ha sina blickar fästade på västerns riken. De beundra den vetenskap och konst, som där har sitt säte. De betrakta dessa rikens makt med förundran. Men, mina älskade, hvad de framför allt behöfva se, är, att det också finnes ett gudsrike på jorden, och att dess härlighet vida öfverträffar all denna världens härlighet. Då världsrikena täfla med hvarandra att vinna inflytande i Kina och att arbeta på dess materiela utveckling, gifva form åt dess nyvaknade lif, böra vi ej så mycket mer verka för Guds rikes intressen och gifva Kinas folk del af de andliga välsignelser, vi i så rikt mått besitta.

Jag ville äfven bedja eder att i beständig bön ropa till Gud om skördemän. Det smärtar mig att tänka på vidsträckta trakter på vårt fält i Shensi och Honan, som ännu äro i saknad af arbetare. Vi känna djupt ansvaret för dessa 5 à 6 millioner själar, som blifvit anförtrodda åt oss.

På det sista stormötet i Haicheo kommo trenne främlingar fram och hälsade så vänligt på mig. Då jag tillsporde dem, hvarifrån de kommo, svarade de, att de voro från Honan, och att de ryktesvis hört om detta möte och därför infunnit sig. »Kännen I Gud»? frågade jag. »Ja», svarade de, »vi tillbedja också Jesus». De berättade då, huru de kommit i beröring med kristna från det närbelägna Shansi. Detta hade ledt dem till att öfvergifva sina afgudar och vända sig till Herren. De hade äfven börjat vittna om sin nye herre, och vid den tider funnos, enligt deras utsago, ej så få »sanningssökare» i deras hemtrakt. En skörd höll på att mogna i dessa trakter, men tyvärr saknade vi skördemän att sända dem.

I de tropiska länderna mognar säden så hastigt att, om den ej skördas i rätta ögonblicket, så spilles den ut. På samma sätt är det mången gång i Guds rike. Säden mognar så hastigt. Insamlas den då ej, så förspilles den. Bedjen därför om skördemän.

Jag vill äfven bedja eder i bönen tänka på Kinas infödda kristna. Herren har under de två sista åren fostrat dem i lidandets skola. Han har haft sin afsikt därmed. Han ville därigenom ännu

mera skickliggöra dem för Guds folks stora lifsuppgift: hans namns förhärligande. Vi ha till vår stora glädje sett tecken till ett allt varmare missionsintresse i våra missionsförsamlingar, och vi bida efter den dag, då dessa våra trosbröder i Herrens hand må blifva ett rätt lifskraftigt utsäde bland hedningarne. De hafva också känt behof af att sammansluta sig för att så mycket bättre kunna bistå hvarandra och med så mycket större kraft verka utåt. Den kinesiska församlingens utveckling i inre och yttre hänseende är af så stor vikt för Guds rikes utveckling i detta land, att vi borde känna det som en helig plikt att med allvarlig och uthållig förbön kämpa med dem.

Hjälpen oss därför härhemma genom edra förböner! Bären oss dagligen fram för Gud, att hans namn genom oss må bli förhärligadt.

Amen.

Brefafdelningen

China Inland Mission

Yang-chau $^{26}/_{4}$ 1902.

Älskade missionsvänner!

»*Och mitt folk får bo på fridens mark, i trygga boningar och i lugna hyddor.*» Es. 32: 18.

Vi vilja gärna sända eder en hälsning, innan vi bryta upp från detta vårt kära hem i Yang-chau, där Herren till svar på edra böner så rikligen välsignat oss och hjälpt oss i våra studier. Vi hafva fått erfara, att alla ting äro möjliga för honom. Äfven hafva vi att tacka Herren för hälsa och krafter midt ibland sjukdom, nöd och elände. Han har i sanning rikligen fyllt alla våra behof, och huru tryggt är det icke att veta, att han är alltid densamme. Han förändras icke. Han har lofvat, att, när vi nu bryta upp för att begifva oss af mot norr, gå framför oss och bereda vägen och aldrig lämna eller öfvergifva oss. Huru innerligt vi bedja, att vi alltid må vara trogna mot honom, så att hans afsikter med våra lif må blifva vunna; viljen icke äfven I bedja därom?

Ett bref från våra missionssyskon omtalar, att de hoppas anlända till Shanghai första veckan af maj, och hafva vi meddelat oss med Mr Stevensson och Mr Hoste, hvilka anse det mycket lämpligt för oss att följa med upp till norr. Vi komma, om Gud vill, att lämna Yang-chau torsdag morgon den 1 maj och hoppas hinna i tid till Shanghai för att välkomna våra kära syskon. Huru kärt det skall blifva att återse dem!

Som vi äro upptagna med våra studier största delen af dagen, hafva vi icke tillfälle att höra mycket om arbetet utomkring; dock hafva vi alla skäl att tacka Herren för alla de öppna dörrarna här i Kina, och för att hans Ande är verksam på de olika platserna.

Hörde i dag talas om en i Shansi boende kines, som visar ett sannt Kristussinne. Nämnde mans sex barn blefvo mördade under oroligheterna, och han förlorade därjämte en stor del af hvad han ägde; i ersättning har han nu erhållit en summa penningar, af hvilken han gifvit en femtedel till missionen, och har äfven förmått den »boxare», som mördade hans barn, att komma och höra om Frälsaren, som förmår rena från blodröda synder. Bed, att denna »boxare» må blifva vunnen för Herren!

För några dagar sedan tog vår käre Miss Murray oss ut på en utflykt uppåt floden. Vi lämnade hemmet i två afdelningar för att icke för mycket ådraga oss folkets uppmärksamhet; de flesta af oss färdades på kärror ned till båten och förenades där till ett sällskap; vår båt var icke en af de bästa men i vårt tycke, vi, som inte sett några andra, alldeles utmärkt.

Vi stego in och togo plats i salongen, hvars tak bestod af någon slags bast; sidorna voro förhängda med några skynken; stolar voro placerade rundt omkring med ett bord i midten. Strax efter sedan vi lämnat stranden började det åska och regna, och fingo vi göra ett uppehåll vid en holme, tills regnet var öfver; under tiden dukade vi upp vår middag, som vi hade med oss. En liten skara af män och kvinnor åsåg oss från stranden, men hvilka på grund af regnet inte kunde stanna ute länge utan sände bud till vår båt med en inbjudning till oss att komma till ett thehus, som var på holmen; men af flera skäl nekade Miss Murray och inbjöd i stället kvinnorna ombord på vår båt. Tre mycket grannt klädda kvinnor kommo, tillika med sina tjänarinnor, och för första gången hörde de talas om den ende, sanne Guden. Ingen af dem kunde läsa. Miss Murray inbjöd dem att komma och få höra mera om Frälsaren. Det är en sådan tröst att veta, det Herrens ord icke skall komma tillbaka fåfängt. Vi få så på en förhoppning, Herren skall gifva skörden. Efter en stund klarnade det upp, och vi fortsatte vår färd; huru härligt det var att se de gröna åkerfälten och bambudungarna längs stranden. Vid sextiden på kvällen återkommo vi hem efter en mycket angenäm dag. Till vår glädje hade post från hemlandet kommit, och erhöllo vi hvar och en några bref. — Miss Murray begär edra förböner för denna stad med sina 400,000 invånare; flera af C. I. M:s missionärer hafva arbetat här under flera år och sett jämförelsevis liten frukt af sitt arbete. Dock har ju Herren äfven här sin lilla skara af troende.

En Miss Henry har en välsignad verksamhet i en annan del af staden. Vi hafva varit öfver till henne en gång och hoppas få besöka henne om måndag för att taga afsked.

Hon berättade oss om en man, som kom till tro på Gud och begärde att blifva döpt, men kunde det icke beviljas honom då, emedan de icke pröfvat honom tillräckligt. Sorgsen vände han tillbaka till sin by, där han började vittna om Herren och fick utstå mycken förföljelse äfven från sina närmaste. Hans hustru försökte begå själfmord två gånger af sorg, att han blifvit kristen, och hans fader misshandlade honom på det grymmaste; under allt har han varit trogen Herren, och har nu hans hustru också kommit öfver på Herrens sida. En af systrarnas verksamhet — bland de sjuka — är äfven mycket välsignad; hon har därigenom vunnit inträde i förnämare hus, där de aldrig förr hört om Jesus, och har hon där rikt tillfälle att så ut den goda säden.

Nu farväl, älskade vänner; förtröttens icke i edra

förböner! Bedjen särskildt för oss under vår långa resa till Shansi.

»Hans banér öfver oss är kärlek».

Fridshälsningar från edra medarbetare i Herren

Sigrid Bengtson. *Maria Harms.*

Vår adr. blir hädanefter:

China Inland Mission
Hankow
China.

* * *

Haicheo den 17 april 1902.

Käre broder i Herren!

»Kristi kärlek tvingar oss.»

Missionsmötet i Haicheo är nu afslutadt och våra kära gäster ha återvändt till sina hem. Med glada förväntningar samlades de hit, och jag tror, att de genom Guds nåd icke blifvit besvikna. Från början och till slut rådde en fridens och kärlekens ande. Tillredelserna skedde med lif och lust och verkställdes på bästa sätt. Alla tycktes tjäna med gladt och villigt sinne. Stationen såg verkligen inbjudande ut, då det hela var ordnadt. På lördagskvällen den 12:te april hade de tjärran boende, d. v. s. från Ü-hsiang och Lin-chin-distrikten anländt. Min man höll nu ett välkomsttal och läste tillika de sköna förmaningsorden i 1 Tess. 5: 16—18. De båda följande dagarne fortsattes med ordets predikan, bön och sång. Första dagen isynnerhet var här stor tillströmning af folk. Inga dop förekommo, men Herrens nattvard firades på söndagsaftonen. Måndagsaftonen var ett vittnesbördsmöte arrangeradt. Det är mycket intressant, ja, i vissa fall inspirerande att lyssna till de kristnas berättelser om hvardagslifvets strider och segrar, om bönhörelser och undfången nåd. Bland andra, som öppnade sin mun på sistnämnda möte, var ock en yngre förmögen man från Lin-chin. Han har i tre månaders tid haft en förfärlig värk i sin tumme. Häromdagen kom han till oss och bad om hjälp. Henrik åtog sig honom och opererade fingret, d. v. s. han borttog öfversta benet, som var anfrätt och löst, och har sedan antiseptiskt behandlat detsamma. Nu, Gud vare lof, är mannen snart återställd från sitt onda. I sitt anförande sade han sig ha sökt många läkare men ingen hjälp förnummit. Han berättade vidare om den läkedom, han här fått, och om den glädje, han erfor ibland oss. I sitt sinne hade han beslutat att afvänja sig från opium vid hemkomsten. Till sist anmärkte han: »Kanske jag fick mitt onda, på det jag skulle komma hit och bli visad ljusets väg». Bed om hans frälsning! — En annan man, också från Lin-chin och väckt ur sin syndaslummer, omtalade, huru bedrägligt han förfarit i sin afgudatjänst. Han var anställd i ett tempel, som flitigt besöktes, ity att guden därinne »hörde bön», särskildt i sjukdomsfall. Detta förhöll sig sålunda: Om natten brukade vår vän smyga sig upp och med ett slags gummi helt lätt fästa små piller på afgudens kropp. Dessa nedföllo sedan omärkligt ett då och ett då. Han strödde också pulver på det gula papper, som användes vid tillbedjandet. När nu människorna knäföllo och bådo om medicin, hände det oftast, att de vid uppstigandet funno både pulver och piller på papperet, de höllo i handen. De trodde då, att guden på ett underbart sätt tillskickat dem detta. Mannen förtjänade stora summor genom denna list, ja, så stora, att han slutligen misstänktes för oärlighet och därför blef gripen och fängslad. Men, när han var borta från templet, svarade guden icke mera, och häröfver förundrade folket sig storligen. Hans tal väckte stor munterhet.

Undfägnaden bestreds af de troende själfva. Några bidrogo med penningar, andra med spannmål och grönsaker. Maten var både god och riklig, så t. ex. fanns det 40 skålp. bröd kvar vid mötets slut. Jag omnämner detta, emedan det var *första* gången, som förplägningen bestods af församlingen. Och icke nog härmed, de antecknade bidrag till höstmötet och fingo ihop trettio tæl silfver eller ungefär 80 kr. i svenskt mynt. Vi känna oss uppmuntrade af denna deras stora beredvillighet. — Vi hålla nu på att utrusta oss för P'u-cheo-resan. Lille Karl har varit förkyld men är så pass bättre, att vi hoppas utan risk kunna taga honom med. I annat fall måste jag stanna hemma. Den 20:de och 21:sta dennes blir mötet. O, att Herrens välsignelse komme öfver hvarje själ! Han skall gifva strömmar i ödemarken att läska sitt folk. Halleluja! —

Br. Blom och Stålhammar äro resta till Honan. Fredrika H. är kvar i Tong-cheo, där hon öppnat en bibelskola. Fröken Johanna Hundére är hos henne. Systrarna Angvik och Hattrem äro i I-shï och ha tillsyn öfver flickskolan. Den senare var här på mötet och hjälpte till att undervisa kvinnorna. Vi vänta dagligen Emma A. och Emilia U., de borde redan varit här.* Af tidningarna sågo vi, att några af de hemmavarande missionärerna skulle resa ut i slutet af mars. Gud vare lof, att de komma! Här gäller att skynda med verket, medan dörren är öppen. — Nej, nu måste jag packa matkorgen för resan etc. Henrik hälsar eder mycket.

Var god hälsa alla medlemmarna i kommitténen, och mottag själf en hälsning från

ringa system *Hilma Tjäder.*

* * *

Honan fu den 4 apr. 1902.

Käre broder!

Herrens frid!

Sedan jag sist skref, har jag nästan hela tiden varit på resa. Besökte Haichou och Meiti i och för undersökning af utdelningen af nödhjälpsmedel. Återkommen från denna resa, som jag gjort till häst (eller snarare mulåsna), köpte jag en häst, så att jag skulle kunna göra min långa resa i vagn billigare, och ställde färden till T'ong-cheo. Hahne följde med dit för att tillsammans med Fr. Hallin öfverlägga om arbetets ordnande särskildt

* Genom sjukdom blefvo de hindrade på vägen och torde vara att återvänta till hemlandet. Not af *Red.*

med hänsyn till de väntade systrarna. Stålhammar var redan där och hade sina saker packade, så att vi dröjde blott öfver söndagen (och måndagen för vägens skull) samt därpå begåfvo oss i väg mot Honan. Väder och väglag voro goda, tills vi passerat Shanchou. Därifrån gick det långsamt på de uppblötta och sönderkörda vägarne. Vi välte också några gånger, emedan vagnsaxlarne här äro för korta i förhållande till de höga hjul, som användas i Shansi. Vid framkomsten till Sinngan fanns det en hel hop saker för mig att styra med. Bl. a. måste jag uppvakta mandarinen, som infann sig på stationen, så snart han fått höra om vår ankomst. Både där och i Yamen var han mycket förekommande, sände oss äfven en finare festmåltid. Diverse svårigheter emellan de troende inbördes och mellan dem och hedningar måste jag äfven göra mitt bästa att reda ut. På återresan från en by, där jag varit i sådant ändamål, välte vagnen i en utförsbacke, och, då mulan redan var skrämd af föregående erfarenheter, kunde körkarlen ej hålla henne tillbaka, utan hon skenade. Hjulen tappades, soltältet och gardinerna söndersletos, och några af de smärre tillbehören förstördes, men, då ingen åkte och körkarlen släppte sitt tag, så blef ingen människa skadad. Mulåsnan kom också helskinnad undan och lät sig fasttagas nedanför backen. Vagnens ståndsättande förhindrade emellertid min resa hit den dagen. Först på middagen kunde jag resa i dag, delvis fördröjd af underhandlingar om byte af min häst mot en annan, men det blef för stor skillnad, så att jag ej hade råd till det. Vi kommo hit i skymningen, och knappast någon visste om, att jag var här, förrän vi kommo in i ett värdshus helt nära distrikt-yamen. Jag är här i afsikt att höra mig för angående hus och ville därför uppvakta hsien-mandarinen och meddela honom min afsikt. Som det var något sent i afton, beslöt jag vänta tills i morgon, men sände Kung med mitt visitkort för att fråga, om det var lämpligt att taga emot. Så snart han fick veta, att jag var här, sade han till om en fest, men då Kung afböjde det, emedan vi redan ätit, befallde han fram sin bärstol för att aflägga visit. Jag hann just göra mig i ordning, innan han kom, och vi språkade en liten stund, bl. a. om att jag skulle komma hit, men angående hus får jag väl tala i morgon, om vi lefva.

Den 8 april.

Jag uppvaktade flera mandariner i Honan fu och behandlades mycket väl af dem alla. Prefekten frågade, om jag ej skulle vilja föreslå en utländsk skola, som han ämnade inrätta, eller, då jag afböjde detta, om jag skulle kunna skaffa en annan lärare. Jag lofvade göra mitt bästa. Distriktsmagistraten kunde ej förmås att afstå från att bjuda oss på mat ur sitt eget kök hela tiden, och kom ånyo till värdshuset i går morse, innan jag reste, för att samtala om den proklamation, jag begärt. Det beslöts, att han och prefekten skulle begära ett edikt från departementet för utländska ärenden i provinsens hufvudstad för att sålunda kunna ge mera eftertryck åt sin egen proklamation. Vi underhandlade om ett hus, som var tämligen lämpligt, men då grannarne satte sig emot att ha oss där, vågade ägaren ej låta oss hyra det, fastän han själf var mycket villig. Vi beslöto därför att vänta, tills proklamationen kommit ut för att ha något att stödja oss på. — I morse lämnade jag Sinngan och Gustaf Adolf. Han är nu installerad där och börjar lära känna folket. Det är ett hårdt fält, och folket är särdeles begifvet på att baktala hvarandra och för öfrigt splittra sig i partier. Herren gifve välsignelse åt det arbete, som utförts och kommer att utföras!

Vi ha blifvit fördröjda af regn i en liten by blott 50 li från Sinngan, men jag hoppas, det klarnar upp tills i morgon. Herren har bevarat mig vid god hälsa allt hittills och uppehållit mina krafter. Jag hoppas nu under några dagar få vara till hjälp för bröderna i Yung-ning, hvilka samlas om söndag.

Den 17 april.

Vi hade ett godt möte i Lung-po med Yung-ning-församlingen. Det fanns visserligen en del tvistefrön, men det ser ut, som om Herren fått borttaga dem, och vi kunde med glädje begå Herrens nattvard tillsammans, innan vi skildes. Fyra »sökare», hvaraf två voro af mig kända på förhand, rekommenderades att vid nästa halfårsmöte förhöras för erhållande af dopet. Herren hjälpe dem att lefva i gemenskap med sin Gud och förkofra sig i hans kunskap. — Före och efter mötet besökte jag en del af de kristnas hem på vägen till staden Yung-ning och rönte mycket hjärtligt mottagande. I staden uppvaktade jag distriktmandarinen efter att hafva afböjt högtidligt mottagande och talade med honom om bästa sättet att förekomma svårigheter vid hyrande af hus. Kort efter min återkomst till platsen, där jag bodde, återgäldade han besöket, och i skymningen gick en utropare med en »gong» genom stadens 4 hufvudgator och förkunnade mandarinens befallning, att ingen finge öppet eller i hemlighet motarbeta oss vid anskaffande af lägenhet, ej heller utbreda lösa rykten om oss bland folket, ty vi voro goda och förmanade att göra godt. — Något hus blef emellertid ej denna gång hyrdt, fastän ett lämpligt, som vi kanske i en snar framtid kunna få, var i fråga. — I går reste jag därifrån och stannade öfver natten i en liten by, där vi ej vågade gå till sängs, emedan röfvare sades vara i rörelse i närheten. Intet ondt hände oss dock, men, då vi kommo till denna plats, 20 li därifrån, hörde vi, att i går öfver ett dussin vagnar röfvats, däraf två med en missionärs saker. Vagnarna voro i värdshuset, och jag har sändt bud till mandarinen om saken samt väntar här för att se utgången, emedan ägaren rest förut en annan väg.

Yin-ch'eng den 24 april.

Efter att hafva lämnat ofvan omskrifna röfveri i mandarinens händer reste jag efter herrskapet Trüdinger och hann dem följande dag. Vi reste sedan i sällskap öfver Gula floden, blefvo hindrade 2 dagar, 60 li härifrån, genom regn och kommo först i dag hit.

Härmed farväl! Herren vare med dig och öfriga medarbetare!

Din i Herren tillgifne

Carl Blom.

* * *

Shanghai den 15 maj 1902.

Käre broder!

»*Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet.*»

Ett par rader måste jag sända, innan vi lämna Shanghai. De andra syskonen hafva ju skrifvit om vår resa, så det lämnar jag. Den 5 maj ankommo vi hit efter en i allo lycklig resa. I afton lämna vid Shanghai och fara öfver Tientsin till Shansi. I Herrens namn och för hans skull gå vi åstad. Hans kraft är mäktig i de svaga. Ett varmt tack för all vänlighet under vistelsen hemma! Herren löne de kära vännerna hemma för allt, hvad de göra för oss!

Oroligheterna i Chï-li fortfara, men guvernören gör allt för att stäfja dem. Vi hafva gjort våra framställningar till de ledande här, huruvida det ej vore bättre att resa den andra vägen, men de råda oss bestämdt att resa öfver Tientsin och tro ej, att det är förenadt med någon fara.

Vi hafva ej haft några bref från syskonen i norr, sedan vi kommo, mer än vid framkomsten, då bref var oss till mötes. Tsui-sï, en man som tjänat hos Folkes, var sänd af Stålhammar oss till mötes; han hade bref med sig.

»Af Herren ledes den mans steg, hvilkens väg är honom kär.» Systrarna Harms och Bengtson voro oss till mötes här i Shanghai. Det var mycket kärt att träffa dem. Broder Beinhoff kom i måndags.

Hinner ej mer. Det ringer till kvällsmat, och sedan skola vi begifva oss i väg. Innerliga hälsningar.

»Han är vår frid.»

I Jesus tillgifna

Anna Janzon.

Sjette nordiska missionsmötet

hölls i Kristiania den 19—22 sistlidne juni. Mötet var besökt af cirka 200 svenska, 70 danska, 20 finska och 500 norske deltagare. De lämnade redogörelserna för de nordisk-lutherska missionssällskapens verksamhet sedan 1897 erbjödo missionens vänner mycken anledning till glädje och tacksägelse för framgång i arbetet. Största intresset knöt sig till berättelsen om norska missionssällskapets arbete på Madagaskar, där en omfattande väckelse pågått med en underbar kraft. Under femårsperioden hade döpts icke mindre än 30,000 hedningar. Inalles har den norska missionen på Madagaskar 55,000 kristna. Mellan 16- och 1700 infödde lärare äro med i arbetet. En vidtomfattande skolverksamhet bedrifves. Skolbarnens antal är 40,000. Sällskapets inkomster uppgingo till nära 3 millioner kronor under de 5 åren. Det har 59 manliga missionärer, af hvilka 17 äro stationerade i Zulu och de öfriga på Madagaskar.

Diskussionen öfver de uppsatta missionsspörsmålen var både liflig och lärorik. Särskildt glädjande var den varma vädjan, hvilken gång efter annan gjordes till missionsvännerna att ifrigt bedja för missionen. Måtte denna vädjan bära mycken frukt i nordens länder! Sker detta, skall missionsintresset i sanning tillväxa och mycket göras för att de millioner, som nu sitta i mörker och dödens skugga, skola upplysas af Guds ljus och klarhet.

Svenska Missionssällskap.

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen har i dessa dagar utsändt sin 46:e årsredogörelse och Svenska Missionsförbundet sin 24:e. Ur båda dessa må här lämnas några utdrag.

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens utländska mission.

1. *Missionen på det Ost-Afrikanska missionsfältet.* Under det flydda verksamhetsåret har missionsarbetet i Ostafrika, om man frånser Kismayu, kunnat fortgå utan att störas af politiska förvecklingar.

Hvad hälsotillståndet bland arbetarne angår, har det särskildt varit i Kunama och Kismayu, som klimatet gjort sitt menliga inflytande gällande. Så nödgades missionspastor Th. Engdahl i början af året lämna Kismayu på grund af ohälsa, och då en vistelse i Abessiniens högland icke medförde väntad förbättring, återvände han i början af innevarande år till hemlandet. Missionspastor A. Svensson och fru Regina Germei hafva ock förnämligast på grund af ohälsa sistlidet år nödgats företaga en hemresa. En smärtsam förlust har missionen i Kunama gjort, då Herren den 21 febr. innevarande år till sig hemkallat fru Lydia Andersson, född Thorsell.

Såsom nya arbetare hafva utsändts missionspastor *Aug. Dahlbäck* och lärarinnan Anna Svensson, den förre för Kunamamissionen, den senare såsom biträdande lärarinna vid flickbarnhemmet i Bellesa.

I *Abessinien* och inom *Tigréområdet* har verksamheten fortgått som förut med evangelisation och församlingsvård, öfversättningsarbete, skriftspridning och undervisning i skolor och barnhem för gossar och flickor samt läkaremission.

För *Gallamissionen* har det särskildt i Kismayu, sedan det s. k. kriget upphört, blifvit en liten ljusning.

Kunamamissionen befinner sig ännu uti sitt begynnelsestadium. Trots sjukdom och lidande hafva dock missionärerna ryckt sin uppgift närmare.

På det ostafrikanska missionsfältet har Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen inalles 35 svenska missionsarbetare, 19 män, af dem 14 ordinerade, och 16 kvinnor, af dem 11 gifta, samt 33 infödda, af dem 4 ordinerade och 2 kvinnor, 566 församlingsmedlemmar, af dem 232 nattvardsberättigade, 15 skolor med 385 lärjungar. Under året äro 46 döpta och 27 upptagna genom konfirmation samt 7 döda.

2. *Missionen i Indien.* Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens andra missionsfält är bland gonder och hinduer i 3:e af Indiens centralprovinser: *Sagar, Betul och Chindwara.*

Den truktansvärda hungersnöd, som under år 1900

hemsökte en stor del af Indien, har naturligen sträckt sina verkningar äfven in på år 1901. Särskildt på vissa af stationerna har det därför varit en mycket stor hjälp, att det ännu fanns något kvar af de nödhjälpsmedel, som genom missionsvännernas öfverflödande kärlek så rikligen ställdes till missionärernas förfogande under nödåret.

Af stor betydelse för arbetet i sin helhet är seminariet för utbildande af skollärare och evangelister. Missionskonferensens ordförande, pastor A. G. Danielsson, har varit dess föreståndare. Seminariet är förlagdt till Chindwara. Vid årets slut voro i kateketklassen sex elever. Arbetet inom seminariets båda klasser har utan afbrott fortgått i samma ämnen som under föregående år. Eleverna hafva ej haft tid för så mycket evangelisationsarbete, som de fingo göra under hungersnöden. Dock hafva de gjort något, såsom att utdela 2,500 skrifter och då samtala med de mottagande. Hvarannan fredag hafva eleverna turvis predikat i kyrkan.

Under året har en kristlig ynglingaförening bildats i Chindwara, hvilken kommer tillsammans hvarje lördagskväll. Den räknar f. n. 22 medlemmar. Mötena hafva nu börjat hållas i seminariets sal. Vid dessa möten gifves åtskilligt till uppbyggelse, såsom bön, läsning af Guds ord och sång. En lämplig seminariebyggnad med ändamålsenliga bostäder för lärare och elever har uppförts.

Hvad arbetarnes hälsotillstånd angår, har det lämnat mycket öfrigt att önska. Det var icke heller annat att vänta efter det ansträngande arbete, de haft att utföra under nödåret. På grund af hälsoskäl hafva ock innevarande år missionärerna L. E. Karlsson och J. Ruthqvist med familjer, zenanamissionären fr. Lydia Sylwan och lärarinnan vid barnhemmet i Sagar, fr. Hanna Samuelsson, nödgats företaga hemresa. Andra såsom t. ex. zenanamissionären fr. Ragnhild Persson och fru Ingegärd Franzén hafva varit allvarsamt sjuka.

Af de förut i hemlandet varande missionärerna återvände pastor M. Rensaa med fru och zenanamissionären fr. Vivi Rinman sistlidne höst till missionsfältet. Såsom nya arbetare utsändes samtidigt ingeniör Josef Ekstrand och praktiske arbetaren Alfred Johansson samt zenanamissionärerna Elisabeth von Wolcker, Anna Hjertberg, Lydia Sandberg, Hanna Johansson och Lina Bergström.

På det indiska missionsfältet har Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen f. n. 43 svenska arbetare, 19 män, af dem 15 ordinerade, och 24 kvinnor, af dem 13 gifta samt 38 infödda medhjälpare, 24 män och 14 kvinnor, 948 församlingsmedlemmar, af dem 272 nattvardsberättigade, 11 skolor med 300 gossar och 218 flickor, summa 518 samt 159 söndagsskolbarn. Under året hafva 98 upptagits genom dop, 4 genom konfirmation, 11 hafva uteslutits och 18 aflidit.

Stiftelsen har under året haft en inkomst till inländska missionen på kr. 67,498: 18 och till utländska missionsafdelningen på kr. 379,927: 11 eller tillsamman kr. 447,425: 29.

Svenska missionsförbundet

har bedrifvit verksamhet på samma fält som under föregående år.

Med välsignelse har Herren krönt arbetet på den *yttre missionens* fält. I *Kongo* har *Kingoyi* station färdigbyggts och verksamheten där kommit i full gång. Med denna station har förbundet således 7 hufvudstationer. Utstationerna äro 68. Vid 1901 års slut arbetade på detta missionsfält 15 missionsarbetare och 15 missionskvinnor. Dessutom finnes där en evangelistkår af 80 infödda troende män. Ehuru under året rätt många församlingsmedlemmar blifvit uteslutna, har dock antalet församlingsmedlemmar ökats med 115, så att antalet nu är 1,777. I 79 skolor undervisas ej mindre än 2,571 män, kvinnor och barn. Utan tvifvel skall Herren af den sådd, som där utsås, låta oss få se en härlig skörd.

Ett viktigt arbete har missionär Laman, biträdd af evangelisten David Malangidila, fullbordat under sin vistelse i hemlandet, i det att han fullbordat öfversättningen af gamla testamentets skrifter samt reviderat nya testamentets skrifter och psaltaren. Förbundet hoppas, att Brittiska-utländska bibelsällskapet skall ombesörja tryckningen häraf. Härmed är då ett af det betydelsefullaste arbete för nedre Kongos evangelisering afslutadt. Gud allena skall hafva äran härför!

En stor förlust har Svenska missionsförbundet, mänskligt sedt, gjort genom missionär *Jöns Larssons* bortgång från arbetsfältet. Han var en plikttrogen och för Herrens sak varmt nitälskande broder. En lucka i arbetarnas led i Kongo har därigenom uppstått, som ej är så lätt att fylla.

På förbundets andra stora missionsfält i *östra Kina* har missionsarbetet åter kommit i full gång efter det hemska upproret, som gjorde ett afbräck i verksamheten. Men det är ej nog därmed, att arbetet ånyo kunnat upptagas på de gamla stationerna, utan nya dörrar hafva öppnats, och det synes, som om en ny dag skulle inbryta för det sönderslitna väldiga riket. Missionärerna hafva begärt att få begagna sig af dessa lyckliga förhållanden och rycka in på nya platser för att upptaga nya verksamhetsfält. För den skull hafva de begärt penningemedel för uppbyggande af nya stationer.

Förbundet har i Kina 4 hufvudstationer: Wuchang (föreståndare J. Sköld), Shasi (föreståndare F. A. Wennborg), Ichang (föreståndare K. W. Engdahl) och Sungpu (föreståndare S. Tånnkvist).

I *Wuchang* har församlingen under året ökats med 46 äldre och 3 barn. Två af medlemmarna hafva dött under året, och två hafva nödgats uteslutas. Församlingens medlemsantal var vid årets slut 110 personer, förutom de döpta barnen. Däri äro då också de medlemmar inberäknade, som döpts på bistationerna. Vissa tider under arbetsåret har lifligheten varit rätt stor bland de troende, men tröghet och slapphet har äfven förekommit.

I *Shasi* började under hösten en dopskola, som pågick till jul. I denna undervisades fem manliga personer, och dessutom undervisades särskildt kolportören Shis hustru. Hon jämte fyra af de manliga dopkandidaterna blefvo döpta på juldagen. Herren välsigne och bevare dessa nydöpta, att de en gång må få komma till hans himmel. Den, som ej blef döpt, jämte en annan fortfar att mottaga undervisning för dopet.

Ichang. Missionär Engdahl har fått döpa 10 i Tangyang och 21 äldre och 2 barn i Hoyong. Dessa voro af evangelisterna och församlingen rekommenderade till dopets mottagande. I Ichang döptes söndagen efter jul 3 män och 4 kvinnor samt 2 barn, tillhörande kristna föräldrar. De under året döpta äro alltså 38 äldre och 4

barn. Församlingen räknade vid årets slut 72 medlemmar, de döpta barnen ej inberäknade.

I *Sungpu* har af missionär S. Tånnqvist under året en liten församling grundlagts. Den består af tre personer, hvilka döptes där förra hösten. Den ene är en gammal man, som alltsedan verksamhetens början varit vänligt stämd. De två äro yngre män, hvilka synas vara mycket ordentliga och sansade. Måtte Gud rikligen välsigna denna förstlingsfrukt! »Vårt hopp är att snart få döpa flera, ty vi hafva icke så få allvarliga sökare», skrifver br. Tånnqvist. Ja, måtte de troendes hop snart förökas med många varma och nitiska själar till glädje för missionens vänner och till ära för Gud!

Förbundets inkomster har under året uppgått till kr. 264,300: 33 och utgifterna till kr. 269,972: 84.

Farliga böner.

»Jag skulle önska, att ni ville använda en kvarts timme alla dagar att bedja för hednamissionen», sade en pastor till några unga män i församlingen; »men sen till, huru I bedjen, ty jag säger eder förut, att det kan komma att kosta er ganska mycket».

»Kosta oss ganska mycket!» utropade de unge männen med förvåning.

»Ja», fortfor läraren, »när Carey började bedja för världens omvändelse, kostade det honom icke så litet. Han måste gifva ut sig i arbetet. Och det kostade ganska mycket äfven för dem, som bådo med honom. Brainerd bad för indianernas omvändelse, och efter några års troget arbete kostade det honom hans lif. Två studenter i Moodys sommarskola, började bedja Gud, sädens Herre, att sända flere arbetare i sin skörd. Och se, det skall kosta Amerika många tusen unga män och kvinnor, hvilka såsom svar denna stund göra sig redo att utgå på skördefältet. Varen vissa, att det är farligt att af hela hjärtat bedja för Guds verk på jorden. Ty I skolen snart finna, att man icke kan bedja och undanhålla sin personliga medverkan, sitt arbete, eller bedja och undanhålla sina penningar. Ja, att I måsten gifva eder helt åt denna sak med lif och allt, när Gud begynner höra edra böner».

David Zeisberger var en af Brödraförsamlingens mera framstående missionärer bland indianerna i Nordamerika. Efter 67 års outtröttligt arbete i missionens tjänst väntade han lugnt på Herrens stund. »Blott en sak gör mig ännu orolig», sade han, »det är indianernas nuvarande tillstånd.» Dessa ord spredo sig snabbt från hydda till hydda, och snart samlade sig alla till sin mästare med den bönen: »Fader, förlåt oss allt, hvarigenom vi vållat dig sorg. Vi vilja skänka Frälsaren våra hjärtan och lefva i denna världen uteslutande för honom». Då reste sig Zeisberger från sitt sjukläger och välsignade dem innerligt. »Frälsaren är nära; snart skall han komma och hämta mig till sig», voro hans sista ord, som kunde fullt uppfattas. Sörjande stannade indianerna kvar vid hans sjukbädd och sjöngo allt emellanåt en psalmvers för honom. Den 17 nov. 1808 afsomnade han stilla, hvarvid alla de tillstädesvarande under strida tårströmmar knäböjde och bådo.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juni månad 1902.

N:o		Kr.	Ö.
402.	Styrestads mfg gen. E. S.	100:	—
403.	En syförening gen. L. H., Norrköping	60:	—
404.	»Herrens tionde» N. L., Stockholm	12:	—
405.	T—ie	7,000:	—
406.	Skeda skolbarn vid udden gm C. O. K., Linköping	35:	77
407.	Vänner i Uppsala gen. G. G.	45:	—
408.	2:ne sparbössor från Skärstad gen. K. B.	5:	—
409.	Från elever i Storckenfeldtska skolan, Jönköping	12:	—
410.	A. S., St. Mellösa	25:	—
411.	E. H., Louisa, Finland gen. J. R.	71:	—
412.	Gen. M. L., Helsingfors, Finland	53:	25
413.	Onämnd, Attmar	10:	—
414.	Ett par vänner, som ömma för Kinas nöd, gen. L. H., Alingsås	40:	—
415.	A. B. för transmission till E. B., Kina	500:	—
416.	O. D. Hn, Gäddede	10:	—
417.	L., Stockholm	20:	—
418.	Testamentsmedel efter A. A., Skäftesfall	100:	—
419.	J. af S., Mullsjö	20:	—
420.	Lindes syföreningar gen. C. C.	50:	—
421.	Senapskornet Öfverum gen. O. Å.	15:	—
422.	Kollekt i Växiö d. $^{0}/_{6}$ gen. A. D.	37:	31
423.	d:o » Wrigstad, gen. J. E.	28:	39
424.	Gen. T. B. till E. Ulffs underhåll	500:	—
425.	E. B., Stockholm	10:	—
426.	Bidrag till J. Böllings underhåll från missionskretsen inom K. F. U. M., Göteborg, gen. H. Ö. och A. R.	80:	—
427.	»Ett löfte till min Gud, som alltid är så innerligt god emot mig»	35:	—
428.	L. P., Hofva	7:	50
429.	H. B., d:o	2:	50
430.	Kollektmedel till A. Hahnes underhåll gen. P. L., Hörsta	7:	—
431.	Försålda fotografier af Hahnes familj gen. P. L., Hörsta	5:	—
432.	C. P., Skattungebyn: Ur en sparbössa	5:	—
433.	A. L., Sollerbrunn	25:	—
434.	Från Skärfstads syförening gen. E. G.	115:	35
435.	Kollekt i Hvetlanda gen. A. B.	61:	78
436.	Från Daggryningen i Skellefteå gen. K. M. A. till Frida Prytz' utresa	500:	—
437.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	27:	—
438.	G. R.	5:	—
439.	J. P. R., gen. A. L., Ö. Korsberga	15:	—
440.	E. Å.	10:	—
441.	S. H., Stockholm	5:	—
442.	Kollekt i Finnaryd gen. J. B.	13:	13
443.	Resebidrag i Solberga gen. J. B.	2:	—
444.	Kollekt i Anneberg » d:o	7:	50
445.	Resebidrag från d:o » d:o	1:	—
446.	Kollekt i Nässjö » d:o	5:	—
447.	d:o » Tranås » d:o	32:	65
448.	Gåfva » d:o	2:	60
449.	Från Månstorps mfg gen. K. S., Halffara, Äskekärr	47:	—
450.	Ryds arbetsförening Mulseryd gen. A. C.	50:	—
451.	M. B. gen. V. E.	40:	—
	Summa kr.	9,866:	73

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras rop.

OBS! Sakerna till jullådorna torde insändas före 1 Augusti *under adr:* **Missionshemmet, Sundbyberg.**

Stockholm, Svenska Tryckeriboiaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. AUGUSTI 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Fröken Hallins bibelklass i Tong-cheo-fu.

Innehåll:

Härligt att vara med. — Brefafdelningen: Bref från C. H. Tjäder, Hilma Tjäder, A. Hahne, Fredrika Hallin och G. A. Stålhammar. — Meddelanden från Redaktionen. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Härligt att vara med.*)

En kristen gripes af en intensiv åtrå att föra andra till Kristus, att de måtte blifva delaktiga af den lycka och den hjärtefrid, som han själf äger. Det kommer öfver honom med sådan kraft, då han t. ex. reser i en Jernvägskupé: Äro de medresande lyckliga eller olyckliga, och man måste hafva fördrag med honom, att han icke kan tiga.

På Golgataberget skall Herren borttaga den slöja, som beslöjat alla folk, och det täckelse, som täckt alla hedningar. Döden skall uppslukas och tårarna torkas af. Det är härligt att vara med och föra Golgatabudet ut bland hedningarna och realisera rikstanken. Låtom oss vara med! Kunna vi icke själfva gå ut, så låtom oss sända de bäst utbildade och de mest bildade — Kristus väntar, att också de bildade skola ställa sig under hans fana; men först och främst de fullt troende. Rationalismen gifver dåliga prester men omöjliga missionärer. Att sända ut någon till hedningarna, hvilken förnekar kristendomens mysterier, är lika galet som att taga en lam eller en krympling med på en polarexpedition. Kristendomen åt alla folkslag! Ingen, som känner dess kraft, kan tvifla på att den skall framtränga till dem. Hvad under om det skedde redan i denna generation! Största möjliga lycka för de flesta möjliga. Låtom oss realisera detta genom att föra evangelium till dem och gifva alla, såvidt det beror på oss, lika möjlighet till frälsning.

— Hvem är lyckligast, den, som gifver, eller den, som får? Ett vanskligt spörsmål. Naturligtvis, den, som gifver! Därför var Jesus under allt sitt lidande likväl lyckligast på korset. Hvem är lyckligast, hedningen, som omvändes, eller missionären? Mr Studd sade en gång: »Jag har njutit lifvets alla fröjder, men ingen kan jämföras med denna enda själs frälsning». Han hade nämligen fått föra en af sina närmaste vänner till Kristus. Tänk på evigheten — att få möta någon, som man fått föra till Jesus. Och tänk på hedningarnas öde, om vi ej föra evangelium till dem. Björnson sade en gång: Om I verkligen trodden, att evig salighet eller osalighet berodde på detta personliga anammandet af tron, så skullen I drifvas såsom af en eld för att få alla till Kristus. Björnson sade ej detta af ifver för kristendomen, men det gaf mig en mycket stark impuls i den riktningen att få själar frälsta. Jag har hört präster och delvis äfven lekmän, och jag har förundrat mig öfver att de slagit sig så till ro i detta afseende. Delvis har jag äfven gjort det själf. Låtom oss därför skynda. Jesus vill det. En ilmarsch för världens frälsning — vore det väl för mycket.

I akademiske frivillige, I viljen sätta in något för Herrens sak. Det är detta, som drager mitt hjärta till Eder. Den kristna kyrkan står helt viss inför en gerningars tidsålder, icke såsom en motsättning till tron, men möjligen till en ensidig dogmatism, en tidsålder, då bergspredikans ideal och problem skola komma att mera allvarligt sysselsätta kyrkan än hitintills, och häröfver fröjdar jag mig. Man har stundom härhemma en känsla af som om kristendomen hölle på att kväfvas af ord. Man har därför en oförnuftig böjelse att tiga och bara göra något, hjälpa o. s. v. Oförnuftig — säger jag — ty man gör naturligtvis något, äfven när man förkunnar ordet.

De akademiske frivillige hafva en god plats i de kristnas, ja, också i sina ännu oomvände kamraters hjärtan. Studenterna borde sluta sig till Jesus Kristus; de söka det höga, låt dem söka det högsta. Det högsta menskliga är att blifva en kristen. De skulle följa den kraft, som är den bästa.

Men det bästa med de frivillige är, att de hafva en plats i Jesu hjärta.

I frivillige, betjänen eder af alla medel till utveckling, men först och sist stån faste i tron och gån så framåt under korsets banér. Sägen till hedningarna, att Jesus är verldens Frälsare!

*) Ur ett föredrag af sogneprest J. Jansen vid det akademiska missionsmötet i Kristiania den 23—24 juni detta år.

Brefafdelningen

Hai-chou (södra SHANSI.)

Torsdagen den 1:sta maj 1902.

Kära missionsvänner!

»*Gån ut i hela världen.*» *Marc. 16: 15.*

Vårens missionsmöten äro nu öfver. Det har känts som en oändlig förmån att få predika Jesus Kristus och honom korsfäst i lokaler, öfverfulla af uppmärksamt lyssnande kineser, och veta, att de förstå allt, hvad man säger.

Söndagen den 13:de april och måndagen den 14:de var möte här för distrikten *Hai-chou*, *Ü-siang* och *Lin-chin*; den 20:de och 21:sta för distriktet *P'u-chou* i staden med detta namn och den 27:de och 28:de april i *Mei-ti*.

— Från sistnämda plats återkom jag hit i tisdags e. m. Antalet af närvarande troende och intresserade — öfriga åhörare icke inberäknade — uppgick här i Hai-chou till 70, i P'u-chou till omkr. 100 och i Mei-ti till 30 personer. Som detta var första gången vi i dessa distrikt tillämpade själfunderhållande principer vid stormötet, voro deltagarna ej så många som vanligt men, såsom vi hoppas, drifna af bättre bevekelsegrunder. Icke mindre än 24 täl (= 62 kr.) hade sammanskjutits till utgifterna för mötet i Hai-chou. Dessutom har församlingen här antecknat sig för 30 täl till det blifvande höstmötet i oktober och P'u-chou församlingen för 38 täl eller omkring 100 kr. I dessa båda stora distrikt finnas

endast tvänne af utländska missionsmedel aflönade evangelister. All öfrig verksamhet, t. ex. predikande, tillsyn öfver de nykristna, uppklistrande af traktater m. m., utföra de troende själfva. Jag söker ständigt hålla framför dem Nya testamentets själfunderhållande förebild. Vännerna i P'u-chou hoppas om några år själfva kunna köpa ett stycke jord och bygga sitt eget kapell samt aflöna egna evangelister. *Församlingen skall heller aldrig förr kunna sundt utvecklas och tillväxa i inre och yttre styrka.*

— Från P'u-chou reste jag söder om de stora bergen till *Mei-ti*. Redan efter 30 lis marsch (15 kilometer) erhåller landskapet en ansenlig höjd öfver slätten, och mot sydväst ser man i fjärran den gula floden lik en silfverorm slingra fram förbi staden och fästningen *Tong-kuan*, där våra tre provinser stöta tillsamman. Inalles besöktes ett tiotal byar, och ljuflig var samvaron med vissa af de troende, hos hvilka Jesus fått makt i hjärta och lif. Denna vår ha vi haft sorgen behöfva utesluta fyra personer ur P'u-chou-församlingen.

Från dessa nejder fortsatte jag färden mot öster. I byn *Ku-li* fick jag en nitisk kristen bonde, vid namn *Chung*, till vägvisare. På e. m. andra dagen af vår färd började det länge efterlängtade regnet falla som svar på våra böner under mötet, och under hällregn måste vi fortsätta marschen till mörkrets inbrott. Flera djupa dalsänkningar med backar af den slipprigaste lera försvårade betydligt framåtskridandet. Vi kunde nu ej längre tura om att rida; åsnan kunde knappast stå på benen med våra bäddpåsar på ryggen. Sanningen att säga, gjorde både hon och vi flera kullerbyttor i de branta backarna. Genomvåta och nersmorda från hjässan till fotabjället måste vi till slut själfva bära bäddpåsarna uppför tvänne svåra branter, där vårt snälla riddjur nätt och jämt kunde drifvas fram med tom sadel. Jag har knappast varit ute för maken i Kina. Hvad som uppehöll vårt mod, var vissheten om att vi gjorde Guds vilja och tacksamheten till Herren för det härliga regn, som föll. En liten sång: »*Je-su ling-o*». »Han leder mig, hvad himmelsk tröst», fröjdade våra sinnen under vägen.

I en by, där vi hvilade några få minuter, talade jag till en man och sade: »Böra vi ej vara tacksamma mot himmelens Gud, som sänder ett sådant välsignadt regn?» Han svarade i föraktfull ton halft på hån: »Vi bry oss icke om någon himmelens Gud utan lita på templens lerguder.» Som min tro hade blifvit ganska pröfvad förut under dagen, tycktes tålamodet nu alldeles uttömdt. Frestelsen att med några kraftuttryck kväsa till den upproriske otroshjälten var stark, men Herrens Ande segrade och gaf nåd att i vänlighet hålla ett litet förmaningstal i stället, hvilket äfven syntes göra intryck på mannen, så att han återtog: »Vi landtmän äro ju så okunniga och förstå så litet.» Herre, fräls hans odödliga själ! Dyre Frälsare, gif oss mycket af den heliga kärlekens eld i våra hjärtan, *hvilken ej strömmar* kunna fördränka!

Strax före mörkrets inbrott ankommo vi till byn *Peh-chu* (cypressbyn), där vi rönte ett hjärtligt mottagande af de troende och fingo ombyte af torra vadderade kläder. Rätt många voro samlade vid aftonbönen. De kristna ha här upprättat en gosskola — 12 lärjungar. Följande dag utsåg jag trenne grottor för min familj och mig till sommarbostad. De troendes hustrur och döttrar äro nämligen i stort behof af undervisning — i P'u-chou-församlingen finnes ännu ingen kvinna! Nyssnämnda by är belägen två dagsresor mot sydväst från Hai-chou bortom de höga bergen. Bedjen, att vår vistelse där, vill Gud, från juni till september må bli krönt med mycken välsignelse från Herren! Efter en natts hvila var jag åter på väg, nu med tvänne följeslagare. Broder *Tu-Sing-uang*, den ene af dem, skulle hjälpa till med predikan i Mei-ti. På aftonen samma dag ankommo vi till staden *Rui-ch'eng*. Sedan vi tagit in på värdshuset, sände jag mitt visitkort till Yamen och begärde företräde hos den nyutnämnde distriktsmandarinen *Hsiao*, 35 år gammal, från provinsen Ngan-hui. Han sände en betjänt och flera bärare till värdshuset med hälsning, att jag ovillkorligen skulle komma och bo i Yamen öfver natten samt äta middag tillsammans med honom. Sagdt och gjordt, vi packade in våra sängkläder och följde med. Vår värd visade oss stor välvilja. Middagen var utsökt och gästrummen präktiga, och hvad bättre var, jag fick tillfälle att under samtalets gång framhålla kristendomens välsignelser. Han lofvade ock att i likhet med mandarinerna i P'u-chou, Lin-chin m. fl. platser utfärda fullmakt för de kristna att uppklistra traktater i byarna. På så sätt blifva byarnas hufvudmän ålagda att tillse, att traktaterna ej nedrifvas, hvilket under de sista månaderna skett i stor skala.

Följande morgon, sedan »tien-sin», konfekt, intagits, sade jag farväl och fortsatte de återstående 40 lien (20 kilom.) till Mei-ti. Äfven nu regnade det. På eftermiddagen kommo vi fram och välkomnades af bröderna *Kuo Ru-lin* och *Lo Chin-chang*. Några af mötesdeltagarne hade redan anländt, och de öfriga ankommo på aftonen. Efter kvällsmaten höll jag välkomsttal. På söndagen hade vi fyra möten, ledda af olika talare. Kl. 4 e. m. firades Herrens nattvard. Nästa dag hade vi utom andra möten äfven församlingsmöte och efter dess slut predikan öfver: »Det Kristliga gifvandet». De närvarande antecknade sig sedan för 14 täl att användas för missionsmötet i höst. På kvällen blef det »syndabekännelse och vittnesbördsmöte». Det talades också om både synd och nåd. Både underliga och intressanta saker kommo i dagen. Känner, att jag ej bör sluta detta bref utan att låta missionens vänner veta något om syster F. Hallins f. d. evangelist, *Liu-ts'uen-ren*. Detta på det att I mån mycket bedja för honom. Under flera år har han, så vidt vi kunnat förstå, troget tjänat Herren först i Ü-ch'eng och sedan i Mei-ti. Förra sommaren under nödhjälpsutdelningen föll han i girighetens snara och försnillade omkring 80 täl genom att förfalska omhändertagna räkenskaper. Denna summa har han dock nu återbetalt. Efter samråd missionärerna emellan ha vi sett oss nödsakade att tillsvidare skilja honom från sin evangelistbefattning. Äfven andra syndafall af liknande natur ha egt rum. *Chiao* och *Ü-eh* i I-shi ha äfven måst skiljas. *Li* i Chao-i-chen och *Iao* i Lin-chin ha straffats på annat sätt. O, huru djupt rotad är ej kinesernas hufvudsynd — osannheten. Bedjen mycket för dessa, att de må komma till sann ånger och bli upprättade! — —

Årets predikoturer i dessa distrikt äro som följer: första söndagen i hvarje kinesisk månad besöka vi *Lin-chin* (4 sv. mil aflägset) för att undervisa de troende och med dem fira Herrens nattvard. Andra söndagen besökes *P'u-chou* (6 sv. mil aflägset) för samma ändamål, och på tredje söndagen *Ü-siang* (2 sv. mil aflägset). På den stora vårmarknaden ämna vi äfven slå upp vårt tält, fem man högt, och hoppas om några dagar få predika lifvets ord under

dess sida dukar. Herren har hört mina böner för provinsen HONAN. Br. G. A. Stålhammar har öfvertagit stationen *Sin-an* och är redan ditflyttad. Br. C. Blom har utsett hus i *Honan-fu*. Han reste härigenom för några dagar sedan på väg till *T'ong-chou* för att hjälpa systrarna under missionsmötet. *Bistån oss med edra förböner i detta viktiga arbete!*

Min kära hustru och vår lille Karl äro vid god hälsa och sända hjärtliga hälsningar. Om någon undrar, hvarför jag hittills skrifvit så sällan, så finnes svar härpå i 2 Kor. 11 kap. 28 v.

Allas eder ringe medtjänare

C. Henrik Tjäder.

* * *

Chao-i-chen den 23 april 1902.

Käre Broder i Herren!

»*Dem som med sorg hafva varit skilde från högtiderna skall jag församla.*» Zef. 3: 18.

Vi — ett par kineser, jag och Karl — äro just på väg hem från missionsmötet i P'u-cheo. Henrik tog en annan väg öfver bergen för att utse lämpliga grottor åt oss till sommarbostad. Om lördag hoppas han, v. G., inträffa i Mei-ti för att leda missionsmötet där följande söndag och måndag.

Väderleken har denna vår varit mycket ombytlig och följaktligen mindre hälsosam. Den ena dagen ha vi haft ända till + 25 gr. i skuggan och den andra så kallt, att man måste kläda sig i stoppade kläder. I går rådde en orkanlik storm med köld, som tvingade oss att söka logis efter att ha rest en och en half sv. mil. Då vi vaknade i morse, hällregnade det, och vägarne voro så godt som ofarbara, sades det. Vi stanna alltså på värdshuset här i dag. Hoppas det blir vackert väder i morgon, så att vi kunna fortsätta resan hem.

En ganska stor skara både män och kvinnor hade infunnit sig till missionsmötet i P'u-cheo. *Ko-ta-ch'eng*, som nu är portvakt och evangelist på missionsstationen där, hade arbetat och pyntat af alla krafter för att få det trefligt åt oss alla. Sitt eget lilla rum upplät han åt mig och Karl att bo i, en ovärderlig hjälp, enär vi nu, då tillfälle gafs, kunde få litet ro och stillhet. Henrik bodde på värdshuset, 3 min. väg därifrån, tillsammans med männen. Mången bönesuck hade med anledning af ifrågavarande möte uppstigit till Gud, och han, som hör och förstår vårt hjärtas trängtan, svarade med välsignelse. Genom sina tjänares mun gaf han mången undervisning, förmaning och tuktan såväl som hugsvalelse. Evangelisten Hsieh från Hai-cheo talade öfver: »Hvilken som har, honom skall varda gifvet, men hvilken som icke har, från honom skall tagas äfven det, han menar sig hafva.» Henrik påvisade den H. Andes trefaldiga ämbete enligt Joh. 16: 8—11. Ko-ta-ch'eng hade till text: »Om I lefven efter köttet, skolen I dö, men om I döden kroppens gerningar med Anden, skolen I lefva.» På söndagseftermiddagen hölls bibelsamtal; ämne: *bättring*. Många skriftställen anfördes och betraktades, såsom: Matt. 3: 2, 8, 11; Marc. 1: 14, 15; Ap. G. 2: 38; 3: 19; 17: 30; 2 Kor. 7: 10; Upp. 2: 5, 16, 21, 22; 3: 3, 19 m. fl. Någon sångöfning förekom också. En à två gånger om dagen kallade jag kvinnorna tillhopa och höll »söndagsskola» med dem. På hvita tygstycken hade jag med stora skriftecken låtit skrifva bibelspråk, som jag sökte inpränta både i hjärta och minne på dem. Det senare gick ganska lätt. De lärde sig sålunda Joh. 3: 3; 1 Joh. 1: 7, 9; Jak. 1: 22, äfvenså ett par tre nya sånger. Herren har lofvat framgång åt sitt ord, och därvid vilja vi hålla fast gent emot alla förnuftets invändningar. Flere bland kvinnorna gjorde ett godt intryck på mig. Herren känner deras hjärtan. Några af dem mindes mig sedan hösten 1897, då jag i sällskap med min man företog en resa i distriktet. En gumma sade: »Ni och K'i-ta-sao bodde hos mig i vingården, mins Ni icke det?» Det var verkligen roligt att bli påmind härom och att se, att denna själ ännu frågade efter Herren. Den lilla kristna församlingen i P'u-cheo, f. n. bestående endast af män, synes ganska lifaktig. Visserligen ha några på grund af obotfärdigt lefverne måst uteslutas och andra ha nekats tillträde till Herrens nattvard, men på det hela taget förnimmes en frisk fläkt därinne. På 4 ställen i distriktet uppehålles gudstjänst hvarje söndag. De kristna bo nämligen vidt åtskilda och kunna ej komma tillsamman på ett ställe. De 30 täl silfver, som hopsamlats till lifsförnödenheter och öfriga utgifter för mötet, nändes dessa fattiga vänner knappast röra, det skulle bilda en grundplåt till ett kapell. Herren bevare alltid sådan håg och beredvillighet hos sitt folk! Han är ju mäktig att låta *all nåd öfverflöda*.

Vi äro alla så innerligt tacksamma till Gud, som åter vattnat markens gröda och likaledes beredt jorden för bomullssådden. Hedningarne ära naturligtvis sina gudar. O, att de besinnade sig och komme till sans! Men då uppstår den frågan: huru skola de, som intet veta, som *ej ens till namnet* känna Gud och den, han sändt, Jesus Kristus, vara i stånd härtill? Ack, *när* skall Herrens kunskap *betäcka* detta land? Väktare, hvad lider tiden?

Hai-cheo den 25 april.

Aftonens skuggor ha åter sänkt sig öfver jorden. »Så går en dag än *från* vår tid och *kommer icke mer*.» Hvilken allvarlig tanke! Herren gifve oss alla nåd att *väl* använda hvarje stund! »Handen vid plogen och hjärtat i himmelen» hörde jag ofta sägas i min barndom, och så bör det vara.

Till Herrens pris kommo vi oskadda hem i går i skumrasket, men nog huttrade och fröso vi på vägen. Nästan hela eftermiddagen regnade det. Stackars min Henrik, som var så tunnklädd och måste färdas i sådan kyla och väta öfver de höga bergen, där luften är ännu kallare. Måtte han bara ej ådraga sig sjukdom!

I rådhuset har döden gästat, medan vi voro borta. Mandarinens nära 90 åriga moder har hädankallats, och han själf måste enligt lag genast nedlägga sitt ämbete för att i tvenne år sörja henne. Mandarinen var en välment men sträng fader för sitt folk. Om hans vishet att döma har mycket talats. Kortspel och annat spel var af honom strängt förbjudet, och den, som ertappades därmed, fick lida straff. Själf lefver han ett i yttre måtto exemplariskt lif. Det är med saknad, vi se ho-

nom lämna sin befattning. Hoppas han får en värdig efterträdare!

Den 2 maj.

Här ligger mitt bref ännu ofullbordadt, men i dag måste jag med Guds hjälp göra det färdigt.

Mina farhågor för Henriks hälsa ha nu förbytts i tack och lof till Gud för hans kärleksfulla omsorg. Frisk och glad utan ens lite' snufva hemkom han i början af veckan. Lungblöt hade han omhändertagits af snälla vänner, hvilka från topp till tå iförde honom torra kläder. Jag kunde ej annat än hjärtligt skratta, när Henrik beskref sin lånade dräkt, i all synnerhet öfverplagget, en väldig skinnpäls.

Mötet i Mei-ti var godt.

Henrik håller just nu på att underhandla om plats att slå upp predikotältet på. Den stora vårmarknaden här i staden är snart inne, och min man, biträdd af kin. bröder, hoppas få tillfälle att predika evangelium i tältet nära marknadsplatsen för så många som möjligt. Vi bedja om rik frukt häraf, Guds eget namn till ära.

I går f. m. aflade Henrik visit hos den afgångne mandarinen för att betyga sitt deltagande öfver hans mors frånfälle. Det var riktigt rörande att se honom, säger min man. Han bar en hvit grof rock och en hvit bindel om hufvudet. När H. inträdde, knäföll han och gjorde två »K'eo-t'eo». Så är seden. Han grät som ett barn och syntes mycket nedböjd. Icke underligt då återseendets hopp saknas. Samtliga syskonen häruppe äro friska. Br. Blom reste härigenom på väg till Tong-cheo i går, där möte skall hållas nästa söndag. Han-ch'eng boarna äro inbjudna dit. De få sitt eget möte sedan, när br. Bergling kommer. Härnäst, om Gud vill, skrifver jag kanske från bergsgrottorna i Teh-shu-ts'nan — Cypressbyn. Nästa torsdag, Kristi Himmelsfdag, tänka vi särskilt på Eder och äro i anden med Eder. Guds frid bevare allas våra hjärtan! »Är Gud för oss, hvem kan vara mot oss?»

I Jesus förbundna

Hilma Tjäder.

* * *

Konferenserna i Üin-cheng och I-shi.

Lördagen och söndagen den 19 och 20 april hade vi vår första konferens eller »stormöte» med de infödda kristna här. Vi borde hälst haft ett sådant möte strax efter vår ankomst, men det var då rätt kallt för kvinnor och barn att komma in från landet, hvarför vi uppsköto det till denna tid, då folket också har ledigt från landtbrukssysslor.

Med bäfvan hade vi motsett ett sådant möte, bäfvat för hvad som säkerligen skulle komma i dagen af svagnet, otro och synd, bäfvat också vid tanken på huru mycken visdom och kärlek här behöfdes och i känslan af egen oförmåga.

Endast 63 personer voro närvarande jämte utomstående, som äfven kommo till sammankomsterna.

Kl. 7 på lördagsmorgonen började vi konferensen med hälsnings- och bönemöte. Jag läste Ps. 139: 23, 24 och påpekade, huru vi för att kunna få verklig välsignelse af vår samvaro borde ställa oss inför Gud och med David bedja: *utransaka mig, Gud!* Ett godt bönemöte följde, hvari både kvinnor och män deltogo.

Kl. 11 f. m. samlades vi åter för att höra Guds ord. Med ledning af Ebr. 3: 12, 13 — »ett ondt otroshjärta — — förmanen hvarandra» — sökte jag väcka församlingen till syndakänsla och visa på de synder, som måhända just nu vore eller varit gängse.

En har fallit tillbaka i opiumlasten, en annan har af fruktan för lidande drifvits att tillbedja afgudar eller åtminstone uppsätta sådana i sitt hus, en tredje har kanske gjort sig skyldig till sabbatens ohelgande, lögn och falskhet, eller bundits i girighet. Tvedräkt har förekommit och kanske många andra synder. Man är blind för egna fel och klandrar sina bröder. Vidare, huru många ouppfylda plikter: Man har försummat läsa Guds ord och besöka gudstjänsten, hålla husandakt och undervisa de sina i ordet; man har uraktlåtit att vittna för vänner och grannar om Herren, man har brustit i kärlek och saktmod och heligt lif bland hedningarne för att vinna dem. Må vi bli rätt förskräckta för synden men komma med frimodighet till nådens tron och få barmhärtighet af honom, som icke kastar ut någon.

Under nära två timmar sutto de kära vännerna och lyssnade stilla och uppmärksamt. Man ser icke lätt tecken till rörelse i en kine's ansikte, men jag tror, att de under denna stund voro inför Herren och läto honom tala till sig.

Strax efter middagen hade vi ekonomimöte. Detta leddes af Chang, församlingens äldste. De troende bestrida själfva alla utgifter för sina konferenser, hvarför de, då de komma tillsammans, skjuta ihop medel för detta ändamål. Inkomsterna vid detta möte blefvo täl 10,90, hvaraf sedan blef ett öfverskott på täl 2,08 = kr. 5: 33 att läggas till lånefonden, hvilket för närvarande väl behöfves. För höstkonferensen, 10, 11 oktober, tecknades till en början täl 7 = kr. 18: —.

Kl. 4 e. m. hade vi det egentliga församlingsmötet. Detta lämnade ett sorgligt resultat: två uteslutna ur församlingen, den ene för uppsåtligt afguderi och affall, den andre för girighet och förargelseväckande lefverne i allmänhet, samt tio personer uteslutna från Herrens bord, somliga för afgudiskt beteende under förföljelsen, andra för opiumrökning. Alla erkände sin synd och visade ånger samt voro nöjda med sitt straff.

Kl. 8 var möte för syndabekännelse och vittnesbörd. Det var dock ej många, som yttrade sig. Bland dem, som gjorde det, var Uang-sheo-ngen, som berättade, att hans 11-årige son nyligen blifvit ihjälbiten af vargar, som dock af tillskyndande människor hindrades från att äta upp honom. Fadern ansåg denna olycka som ett straff för sina synder — han var en af dem, hvilka uppsatt afgudabilder i sitt hem, eller rättare låtit uppsätta, ty det var egentligen hans vuxne son, som gjorde det.

Söndagens möten började med morgonbön kl. 7, hvilken leddes af Tsao-ching-ho, vår nye evangelist, en snäll och rätt begåfvad man. Han läste om Kaleb, huru han vid 85 års ålder »hade samma kraft till att strida och till att utgå och ingå» som vid 40 år.

Kl. 11 predikade Chang öfver Rom. 1: 16, »Jag skämmes icke vid evangelium». En ganska god predikan. Därpå bibelförhör kl. 3 e. m., ledt af undertecknad.

Vi genomgå ett kapitel hvarje söndag, utfråga det och förklara det. Då fordras af hvar och en att kunna redogöra för innehållet och möjligen läsa något utantill. Detta är ett godt sätt att göra de troende hemmastadda i bibeln. Kapitlet för denna dag var det sköna Luk. elfte.

Kl. 6 samlades vi omkring Herrens bord, denna gång blott en liten skara på grund af de sorgliga förhållandena, och efter kvällsmaten, kl. 8 på kvällen, afslutades konferensen. Chang gaf då några minnesord ur Rom. 12:te kapitel. Han hade för vana, sade han, att särskildt lägga på minnet *afskedsord* af missionärer, ty det kunde ju vara sista gången, han såg dem, och då ville han komma ihåg de sista ord, han hört af dem. Han mindes, att, då jag reste från Kina 1899, var mitt afskedsord till församlingen just detta kapitel. Då missionär Hoste hade konferens med de kristna i norra Shansi, predikade han, sista gången Chang hörde honom, öfver 19 versen i detta kapitel: »hämnens eder icke själfva, mina älskade». Detta var mycket goda och praktiska vinkar, Chang gaf. Efteråt lade jag de kristna på hjärtat att troget hålla husandakt och nämnde om egen välsignelse, erhållen genom husandakten.

Så var vår konferens tillända. Vi gjorde en »kong-i» = gemensam bugning för hvarandra, ty somliga skulle återvända till sina hem mycket tidigt följande morgon, och så skildes vi åt. En god ande hade rådt under hela tiden och ett ödmjukt lärjungasinne hade förnummits hos de flesta. »Han, som i dem har begynt ett godt verk, skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.»

* * *

Följande lördag och söndag skulle vi hafva konferens med de kristna i I-shï. Men det blef snö och regn under fredags natten och lördagen, så att ganska få kunde komma. Med de få, som kommit, samlades vi dock på lördag morgonen till bönemöte och bibelläsning. Kl. 11 predikade Chang, och på e. m., då vi annars skulle haft församlingsmöte, höll jag i stället en bibelläsning om änglarna.

Som det var så få, kunde ju inga beslut fattas med afseende på församlingen, utan jag beslöt att låta detta hvila, tills Hugo Linder kommer. Under söndagen hade vi några flere deltagare. Chang och jag turade om äfven då att leda mötena. På aftonen hade vi vårt sista möte: för bekännelse och vittnesbörd. Åtskilliga meddelade nu erfarenheter från förföljelsetiden. Boxarne hade ju icke kommit till I-shï, men det hade varit meningen, att de skulle komma. Guvernören Ü-hsien hade sändt befallning om iordningställande af fina bostäder åt dem, och man väntade dem hvarje dag. Hvarför de icke kommo, vet man ej, men vi tacka Gud, att de uteblefvo; nu äro åtminstone de stackars kristna där skonade till lifvet och vår station står oskadad, fastän en mängd lösegendom, tillhörig Linders, borttagits. Under detta möte kom dock något i dagen, som gjorde mig mycket ledsen. Det befanns, att många af de kristna där bragts att förneka Herren, äfven om de icke fullt förstodo innebörden i sitt handlingssätt. Sie-tien-shuen, som vi kalla »Josef», skildrade förloppet. De hade blifvit uppkallade till mandarinen och af honom förelagda att afsvärja läran, annars kunde han icke beskydda dem, om boxarne komme. Därvid utbredde han ett stort stycke papper, hvarpå han tecknat något, som skulle föreställa Jesus på korset, och befalde dem att trampa på denna bild, så skulle det räknas, att de därmed lämnat den utländska religionen. Detta gjorde de då, menande, såsom en af dem uttryckte sig: »Jesus bor ju *i himmelen*, icke gör det honom någon skada, att jag trampar på denna bild, som blott är *papper*.» En annan kristen, vid namn Li, berättade om huru mandarinen gick tillväga med honom. Först fick han naturligtvis knäböja, då mandarinen frågade honom, om han slutit sig till utländingarne och läste böner. Li svarade: »Jag följer *Jesus* samt sjunger och beder till honom.» Mandarinen sade då: »sjung en sång för mig.» Li sjöng då första versen af 51 i vår sångbok, som är en älsklingssång särskildt för de nyomvända. Versen lyder i öfversättning:

Syndens börda mig trycker ner,
O, Herre Jesus, fräls mig!
Intet godt hos mig jag ser,
O, Herre Jesus, fräls mig!
O, min Gud, misskunda dig!
Nu af hjärtat jag ångrar mig.
Borttag synden evinnerlig!
O, Herre Jesus, fräls mig!

Då han slutat, sade mandarinen: »Nåväl, om Jesus kan frälsa dig, så gör det dig ingenting, om jag slår dig» — hvarpå han befallde, att man skulle gifva honom 50 slag, hvilket ock skedde. Härpå förmäddes han liksom de öfriga att trampa på Kristusbilden.

Ett mycket märkligt förhållande, och som de troende betrakta som ett Guds straff, är, att denna mandarin kort tid därefter blef lam i sina ben och är det ännu. Jag sände mitt visitkort till honom och lät efterhöra hans tillstånd, men vet icke, huruvida han upptog detta illa eller väl.

Det var ganska många af de kristna i I-shï, som sålunda förnekade Herren. Vi se, huru djävulen lyckades framställa saken helt oskyldig för dem och sålunda bringa dem på fall. Jag tror icke, att någon af dem i sitt hjärta sade Herren farväl. Skall icke ändå han, som med sin kärleksblick återförde den svage Petrus och gjorde att till och med hans fall blef till välsignelse, äfven hjälpa dessa upp och stadga deras steg! Vi vilja tro det — och i vår mån göra, hvad vi kunna, för att upprätta dem. Herren gifve oss den rätta andligheten och ett saktmodigt sinne!

Axel Hahne.

T'ong-chou-fu den 1 maj 1902.

Käre broder!

Nåd och frid!

Här har varit en förfärligt dyr tid, men nu ha både sädes- och köttpriserna fallit. Folket häromkring är nu fridsamt i följd (åtminstone till stor del) af den för årsväxten särdeles gynsamma väderleken. Då vi först kommo hit, rådde en envis torka, och man fruktade ett nytt hungersår.

Nästa söndag blir här stormöte. Blom har lofvat komma och hjälpa oss. Jag känner ansvaret ganska tungt att vara den, som skall förestå en station sådan som denna, där det förut funnits gift missionärsfamilj och oftast flere utländska bröder. När vi mötte Henrik i *King-tsï-kuan*, så frågade han mig, om jag var villig att gå hit, och jag svarade ja, emedan jag visste, att det ej fans någon annan att skicka.

Om icke Karl Blom vill eller kan vara här, så få väl jag och fröken Hundére stanna, kanske ända till dess Bergs komma, eller om vi kunna ordna på något annat sätt.

Jag ville helst slippa att ha ansvar för en station utan i stället vara fri för att endast undervisa kineserna i Guds ord. Det är många hemma, som vilja underhålla evangelister. Det är ju att glädja sig åt. Men enligt min tanke borde man först ha medel att grundligt undervisa dem i bibeln, ty hur skall man eljest få några evangelister. Likaså bland kvinnorna. Hur skall man få några bibelkvinnor, om man ej först kostar på dem någon undervisning?

En af församlingsmedlemmarne i *Uin-ch'eng (Feng)*, som f. n. är vår brefbärare, berättade för mig, att han har egen jord men har ej råd att själf bruka den. Många andra äro lika fattiga, så att de omöjligt ha råd att underhålla sig själfva i en ettårig eller tvåårig bibelkurs. Och hvad angår kvinnorna, så är det naturligtvis ännu mer omöjligt för dem. Om man hade råd att kosta på dem, som äro läraktiga, ett tvåårigt bibelstudium, så att de finge en stadgad kunskap i Guds ord, det tror jag skulle nu mer än någonsin vara behöfligt. De skulle ock då kunna vara beredda och villiga att på egen bekostnad utså den idla säden.

En lång och vidlyftig proklamation är uppsatt äfven här i staden angående införande af vesterländsk lärdom. Mandarinerna här tycka om det, och en ofantlig massa böcker för inhämtande af dessa kunskaper ha ankommit.

Hjärtliga hälsningar till kommittén.

Fredrika.

* * *

T'ong-cheo-fu den 24 mars 1902.*)

Kära missionsvänner!

Guds frid!

I ingen annan är frälsning, ty det är icke något annat namn under himmelen bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta.

Herren manar mig att skrifva en hälsning genom »Sinims Land» till många missionsvänner, hvilka jag lärde känna under mitt besök hemma i Sverige. Det är nu en lång tid, sedan jag reste hemifrån, jag har hunnit framkomma till vårt fält och våra stationer, och jag har redan varit här i många månader, och glad för att jag fått komma åter hit till Kina; jag trifves så väl här.

Herren har varit med oss och bevarat oss alla steg för steg. Vi hafva funnit våra missionsstationer oskadade till det yttre, om också på somliga af dem åtskilligt af de kvarlämnade sakerna blifvit bortstulna. Och vidare hafva vi mött våra kristna kineser samt hafva fått samlas med dem inför Herren kring hans ord. Det är stor nåd af Gud, att vi på detta sätt fått återupptaga vårt arbete under så gynsamma yttre förhållanden. Äfven folket och myndigheterna visa vänlighet och tillmötesgående: Gud har verkligen så underbart öppnat dörrarna till landet; intet hindrar oss att förkunna evangelium om frälsningen i Kristus, så mycket vi få nåd till. Det gäller blott att i tro och kärlek kasta ut näten samt med Herrens nåd draga in dem; Jesus vill göra sina lärjungar till människofiskare.

Jag har besökt alla våra stationer utom Mei-ti, som ligger uppe i bergen. Under den gångna tiden hafva många bland församlingsmedlemmarna visat svaghet, men i mångas lif har också Herren blifvit förhärligad med frimodighet. Under resorna bland stationerna har jag gladt mig åt den versen i Joh. 3: 17 »Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan på det att världen skulle varda frälst genom honom». Det är så godt att veta, att Jesus ej förkastar någon utan erbjuder sin fullkomliga frälsning åt hvarenda människa, så länge det ännu heter i dag. Under ett bibelsamtal härom dagen betraktade vi de orden: »kärleken tror allting, kärleken hoppas allting», äfvensom kärleken tillräknar icke det onda. Äfven om många förnekat Kristus, så förblifver han dock trofast (2 Tim. 2: 13), och *det* är så roligt att veta detta, när man besinnar människans skröplighet.

Jag har äfven besökt Ho-tsin, vår grannstation. Där blefvo två engelska bröder med deras hustrur och barn samt två ogifta systrar dödade under sin flykt. Endast en eller två mil återstod för dem till provinsgränsen, och hade de hunnit passera denna, hade de varit räddade. Jag kände det allvarsamt att beträda den mark, där för ett år sedan så hemska uppträden hade ägt rum. *Nu* var allt lugnt och ingen yttrade ett ondt ord. Jag reste samma väg, som våra syskon färdats, fram mot Gula floden; hvarest de fingo gifva sina lif, visste jag ej bestämt, men Herren var nära hela vägen. För närvarande har en ny engelsk broder jämte hans hustru återupptagit arbetet i Ho-tsin. Folket häpnade vid deras ankomst i december månad. »Aldrig trodde vi, att någon missionär skulle våga komma tillbaka hit», sade de, och att till och med en kvinna hade mod nog att resa dit, det bragte dem fullkomligt ur jämvikten. Den lilla församlingen har haft det trångt naturligtvis, men Herren har hjälpt sina barn att öfvervinna, prisadt vare hans namn. För närvarande hålla myndigheterna på att bygga en ståtlig grafplats såsom minne af de dödade missionärerna. Deras kroppar hafva naturligen aldrig återfunnits; de kastades i floden, sedan de legat vid vägen i långa tider. »Det varder sådt i vanära, det uppstår i härlighet. Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft.»

För närvarande är jag i Tong-cheo-fu. Jag står just i begrepp att resa ned till Honan för att bosätta mig där på en af våra stationer. »Svenska missionen i Kina» har ett stort distrikt nere i Honan — 35 svenska mil i längd och 15 mil i bredd, d. v. s. ungefär så långt som från Stockholm till Jönköping.

Jag känner mig svag och otillräcklig för detta arbete, men Herren förmår göra stora ting.

Jag sänder hälsningar på detta sätt till många kära vänner hemma, hvilka Herren ledde mig till att lära känna. Vårt gemensamma arbete för Kinas frälsning skall ej vara förgäfves. Herren Gud skall snart blifva förhärligad äfven här ute i österlanden genom stora skaror, hvilka lämna mörkret för att följa Kristus i gudaktighet och renhet. Det är saligt att få vara medarbetare i ett sådant stort verk.

*) Detta bref, som kom red. till handa endast för några dagar sedan, har således varit 4 månader på vägen. *Red.*

»Lammet, som är slagtadt, det är värdigt att taga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lof.»

Många hälsningar till alla.

En ringa broder i Herrens tjänst.
G. A. Stålhammar.

Meddelanden från Redaktionen.

Öfverfallna af röfvare. Det är med mycken ledsnad vi erhållit underrättelse om att våra kära syskon Bergling jämte Sigrid Bengtsson den 27 maj strax utanför staden Hai-luh öfverföllos af röfvare. På samma gång vi känna djupt deltagande med syskonen som fått genomgå sådana svårigheter och lida ekonomiska förluster, öfverflöda våra hjärtan af tack och lof till Gud, att han så nådigt bevarade dem, att ingen af dem led någon svårare skada till lif eller lem. Herrens godhet varar evinnerligen. Om förloppet vid öfverfallet skola vi närmare meddela i nästa nummer. Herren för sina heliga underligen, men alla hans vägar äro godhet och sanning för dem, som frukta honom. Men Herren har kanske något att säga missionsvännerna genom denna tilldragelse. Manar den oss icke till allt enträgnare förbön för våra syskon ute på missionsfältet, vare sig att de uppehålla sig på resor eller på stationerna. När missionärerna säga farväl och någon tid efteråt är förbönen för dem så liflig, men efterhand mattas den, och vi bära dem mera sällan inför nådens tron. De behöfva dock, att vi dagligen bedja för dem om Guds beskydd, hjälp och ledning och att Herrens ord genom dem måtte hafva framgång och varda förhärligat. Må Herren så lägga sina sändebud på våra hjärtan, att vi ej kunna glömma dem!

* * *

Från de öfriga syskonen, som voro på resa, hafva vi hört, att de den 31 maj voro i Shih-tien och sålunda lyckligt kommit öfver bergen till Shansi. Anna Janzon, som var klen i dysenteri, då hon lämnade Hai-luh, var fortfarande klen. Broder Linder hade äfven varit klen men var bättre. Hettan hade varit mycket svår under några dagar.

* * *

Vi anbefalla åt vännernas förböner syskonen *Theodor* och *Sekine Sandberg, Maria Pettersson, Naëmi Linder* med *2:ne barn, J. Bölling* och *Inez Berzelius,* som i slutet af månaden skola anträda resan till Kina. Må Herren på dem fullborda sitt löfte: *»Ty med glädje skolen I utgå och med frid skolen I varda ledsagade.*

* * *

Missionärernas adress:
China Inland Mission Pingyao c/o
Taiyuen-fu via Peking
N. China.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juli månad 1902.

N:o		Kr.	Ö.
452.	Från Tulstad & Sysslebäck	40:	—
453.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	21:	17
454.	Kinavänner i Frödinge & Hvanstad gen. L. K.	50:	—
455.	Kollekt i Arboga gen. G. B.	3:	81
456.	Ur sparbössor gen. d:o	14:	—
457.	Småskolebarn i Kumla till infödde arbetare gen. H. G.	12:	—
458.	C. A., Aspensäng gen. A. A., Linde	5:	—
459.	N. J., Bornholm	20:	—
460.	K. S., d:o	8:	—
461.	Onämnd, Skåne	27:	—
462.	Barnamissionsföreningen i Göteborg gen. E. O.	100:	—
463.	Jeremia 32: 27	800:	—
464.	A. E., Svensbo, Krylbo: sparbörsem.	5:	—
465.	Gen. M. S., Mora	55:	—
466.	Efter aflidna H. B. gen. S. B.	100:	—
467.	»7 Juli»	500:	—
468.	Dreferyds arbetsfören. gen. J. N., Brötjemark	15:	—
469.	Kollekt i Björnö gen. K. J. H.	10:	55
470.	»Elsas kedja» gen. M. B.	12:	75
471.	»Fars ring»	12:	50
472.	Gåfva	5:	—
473.	C. F. A., Jönköping	4:	20
474.	Till Kaos underhåll gen. C. O. K., Linköping	50:	—
475.	W. F. gen. M. E. B., Ödeshög	10:	—
476.	Mor i Svembo gen. d:o	2:	—
477.	Fr. Funiis vänner i Göteborg gen. H. P.	23:	25
478.	» Senapskornet i Sedingsjö genom O. Å.	15:	—
479.	H. D., Vännäs	50:	—
480.	S. J., Håga, Lindesberg	10:	—
481.	Stora Mölarps öresförening gen. E. O.	50:	—
482.	»Elsas minne» gen. K. M. B., Köping	50:	—
483.	Kollekt i Gamleby Kyrka gen. P. J. H.	10:	17
484.	Sparbössemedel fr. Lindes krets gen. A. A.	72:	85
485.	Från S., Linköping, gen. A. K.	20:	—
486.	Grebo mfg gen. L. A. W.	50:	—
487.	A. H., Karlstad	15:	—
488.	K. & J. B., Tranås	200:	—
489.	Östergötlands Ansgariifören. gen. C. O. K.	200:	—
490.	Gen. d:o till Evangelistens underhåll	100:	—
491.	Gen. d:o till en bibelkvinnas d:o	50:	—
492.	Fyrväpplingen i Wisby gen. W. G.	100:	—
493.	Bönefören. i Dalby gen. A. L., till S. Bengtssons underhåll	125:	80
494.	Min barndoms sparbössa	30:	6:
495.	F. M., Ställberg	15:	—
496.	R. P., Lindesberg	50:	—
497.	Från vänner i Sköfde gen. A. E.	30:	—
498.	Söndagsägg	12:	30
499.	Sparbössemedel från Strengsered kr. 28: 91, fyllnad kr 1: 09	30:	—
500.	A. A. Linde	50:	—
501.	A. P. d:o	50:	—
502.	Ur en gosses sparb. gen. K. B., Tranås	10:	—
503.	Kollekt gen. H. I., Fridhem, Elgarås	6:	50
504.	Nacka mfg gen. M. F.	41:	—
505.	C. A., Stockholm, sparbössomedel	6:	95
506.	Kollekter gen. J. B.	29:	9
	Summa kr.	3,387:	3

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och du skall hålla veckohögtiden åt Herren din Gud, och rätta dina frivilliga offergåfvor efte den välsignelse, Herren din Gud har förlänat dig 5 Mos. 16: 10.

Rättelse.

Daggryningens i Skellefteå gåfva gen. K. M. A. till Frid Pryts' utresa blef, ledsamt nog, oriktigt redovisad i Sinims Land fö Juli. I stället för 500 kr. (se N:o 436) skulle det vara 551 kr., hvi ket härmed rättas.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. SEPTEMBER 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

En bild från Yang-tse-flodens öfversvämning 1901.

Innehåll:

Hon talar, fastän hon är död. — Brefafdelningen: Bref från Sigrid Bengtson, Rob. Bergling, Carl Blom, L. H. Linder, G. A. Stålhammar, Sekine och Teodor Sandberg, Naemi Linder, Maria Pettersson, Jakob Bölling och Inez Berzelius. — Notiser. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Hon talar, fastän hon är död.

Kära missionsvänner!

För första gången står vår mission vid en graf i Kina, i det Herren till sig hemkallat vår norska syster Johanna Hundére. Jag hörde om hennes död för några veckor tillbaka, och I kunnen nog förstå, att det därför på mig gjorde ett gripande intryck att en tid därefter få ett bref från henne själf, skrifvet utan tanke på sjukdom eller död, men seende framåt med glädje att få fortsätta det arbete, till hvilket Gud kallat henne, och som hon så nyss begynt. Det var icke mycket jag såg henne i Kina, men då jag frammanar hennes bild för min själs öga, stannar jag vid hennes stilla, saktmodiga ande, glada tillförsikt och alltid tjänande sinne. Hon säger ju i sitt bref, att hon skulle vilja ropa ut i hemländerna om den själanöd, hon såg omkring sig, och jag delgifver eder det i hopp, att en röst från himmelen skall väcka eder till varmare förbön och mera brinnande nitälskan för Kinas folks frälsning.

Bedjen då äfven, att Herren åt oss, som ännu lefva och få upptaga arbetet i Kina, må gifva den lydnadens, kärlekens och självförgätenhetens ande, som vår syster fått mottaga, och som möter oss i detta bref.

Den 10:de okt. afreser jag, vill Gud, för andra gången till Kina och tager detta tillfälle att bedja eder äfven innesluta mig i edra förböner.

Jane af Sandeberg.

* * *

T'ong-chéo den 26:te mars 1902.

»I din säd skola alla jordens folk välsignade varda, emedan du hörsammade min röst.»
1 Mos. 22: 18.

I Jesus älskade syster!

— — — Det har helt visst förundrat många, att Kinas aderton provinser redan åter äro öppna för evangelium och dess budbärare, och vi se ju tydligt, att detta är skedt af Herren, lofvadt vare hans namn. Hvilken nåd att åter få vara bland detta kära folk. Nu är jag just på den station, som var ditt hem den månad, du var på fältet. Fredrika (fröken Hallin) har nu möte med kvinnorna, jag hör dem sjunga: »Jesus bjuder oss att lysa». Jag har varit ute på verandan en stund, gått fram och tillbaka och betraktat den stjärnklara himmelen, och så gick jag in för att skrifva till dig.

Till Herrens pris kunna vi säga, att vi må godt. Hans barmhärtighet varar evinnerligen, och hans trohet är stor. Han förer framåt steg för steg, och det är saligt att få fröjda sig i det välsignade ordet. Jag har i dag läst om Abrahams lydnad, det blef då så lefvande för mig, hvilken välsignelse som följer med lydnaden, och, prisad vare Herren, han vill själf gifva kraften till att följa honom i lydnad dag för dag.

Jag måste berätta dig litet om en resa till Huacheo. Bibelkvinnan Pih, evangelisten Li och jag foro åstad en lördag morgon, kommo fram samma afton och blefvo väl mottagna i en troendes hem, som hade bedt oss att komma. De skulle hafva ett slags stormöte där söndag och måndag. Ehuru det snöade på söndagen, kommo i alla fall ganska många kvinnor, och vi hade rik anledning att tala med dem om Jesus. Måndagen var det ett strålande solsken, och på förmiddagen samlades vi till friluftsmöte, både män och kvinnor; vi voro då mellan 5- och 600 människor samlade. Många kommo ju af nyfikenhet för att se mig, men bröderna sade, att det bland männen var stort begär efter evangelium, och detsamma märktes tydligt bland kvinnorna. Vi stannade där öfver nästföljande söndag, och dagligen hade vi skaror af kvinnor både för- och eftermiddagarna, många kommo långa vägar på sina små bundna fötter. Då vi hade varit där ett par dagar, blefvo vi bjudna till en gammal kvinnas hem. Där samlades också många; först voro vi samlade i ett stort yttre rum, men sedan kom vår värdinna och bad mig komma in och sitta på k'angen. Husets kvinnor och några andra samlades där omkring mig och bådo, att jag skulle lära dem. Mitt hjärta fylldes af tack och lof till Herren, då jag hörde, att de hade förstört sina afgudar i detta hem. Det slog mig så, då den gamla kvinnan sade: »Vi förstörde våra falska gudar i går, *vi visste det icke förut*». Jag kände det, som skulle jag vilja ropa ut dessa en gammal kinesisk kvinnas ord bland Guds folk i hemländerna. Det var så kärt att lägga märke till denna gamla kvinna på mötena, huru hon för sig själf upprepade, hvad som blifvit sagdt, för att kunna komma ihåg det. En dag, då hon var inne i mitt rum, sade hon: »När jag skall äta, vet jag icke, hvad jag skall säga, men då tager jag min »uan» (kopp) och säger bara »Jesus». Jag sade då, att hon skulle säga: »tack, Jesus!» och sedan hörde jag henne berätta detta för sin dotter, som var gift och bodde i en annan by och uppmana henne att dagligen bedja till Jesus. Vi voro äfven i flera andra hem, och Guds Ande arbetade ibland oss. Jag är så tacksam, att jag fick komma dit och se något af Guds verk. Detta var min första missionsresa i Kina, då jag var ensam utländing. Det är ju blott med stammande tunga, jag kan förkunna hans dygder, men Herren hjälper också i det.

De hjärtligaste hälsningar från i Jesus tillfredsställda

Johanna Hundére.

Brefafdelningen

Huai-luh d. 31 juni 1902.

Älskade Missionsvänner! Guds frid!

»Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens ider väl beprövad».

Det är nu omkring en månad sedan min kära Maria Harms och jag lämnade Yangchau för att i Shanghai möta ·åra syskon från Sverige och tillsammans med dem ara upp till provinsen i Norr. Det var innerligt kärt .tt få välkomna dessa våra syskon, och, ehuru det var örsta gången, som jag sammanträffade med några utaf lem, kände vi oss likväl såsom tillhörande en familj. Man .r då icke främmande för hvarandra. Vi stannade till-ammans under några dagar i Shanghai för att göra för-eredelser för resan »Inland».

En mycket kär svensk syster Elsa Johanson hjälper ll på hemmet i Shanghai f. n., och hon gör allt, hvad ion kan för alla, som komma, och är hon synnerligen lad att få mottaga sina egna landsmän och landsmanin-or, bevisande dem mycken kärlek och tillmötesgående. Frs Hoste, som är föreståndarinna, är mycket älsklig ch snäll. Under tiden vi voro där, uppmanades vi fta att sjunga svenska sånger såväl vid bordet, som då i brukade sitta tillsammans om kvällarna i samlings-immet.

Kristi Himmelsfärdsdag hade äfven vi ett särskildt önemöte på svenska, och utom oss, som tillhörde . M. K., voro äfven vår kära syster Johanson samt en roder Nyström och hans hustru, hvilka nu också äro å väg till Shansi.

Våra tankar och böner under denna stund gällde irskildt eder, kära missionsvänner, som vi visste just å voro samlade till årsmöte hemma i Sverige, och djupet af våra hjärtan nedkallade vi Guds välsignelse fver eder och arbetet därhemma för detta mörka land irute. Tankarna gingo tillbaka till stunder, då vi själfva ade glädjen att få vara med på dessa möten, och vi onmo äfven särskildt ihåg våra vänner, som nu på års-ötet afskildes för missionskallet och stå väntande att gå till detta land.

Resan upp till Tientsin var mycket behaglig. Vi ade ingen storm, hvilket för denna väg är ganska ·anligt.

Jag samt 4 af de andra systrarna blefvo lämnade ter i Chefoo, emedan båten gick förr, än det sades, då gingo i land för att hälsa på våra vänner där. Vi åste därför vänta under ett par dagar, tills nästa båt gick. i bådo *mycket* till Herren, att vårt uppehåll i Chefoo ulle blifva till det bästa, och vi kände alla, att han ade någon afsigt därmed. Vi hafva äfven all anledning t tacka honom för denna erfarenhet, ty jag är viss, att aldrig skola glömma all den kärlek och vänlighet, m på alla sätt kommo oss till del af vännerna där. e betalade våra biljetter till Tientsin, och vi fingo icke s nämna att betala något, af hvad de försågo oss med för resan. I Tientsin fingo syskonen Berglings och jag stanna under några dagar, till följd utaf att lilla Edla insjuknade. Herren hörde dock våra böner för henne, så att hon ganska snart blef återställd, och vi kunde så fortsätta vår resa, Genom bref från broder Bergling hafven I allaredan hört, hvad som mötte oss i närheten af Huai-luh, då vi öfverföllos af röfvare, hvilka stulo våra penningar m. m. Strax innan öfverfallet skedde, hade Fru Bergling och jag, som då åkte tillsammans i den andra kärran, ett mycket dyrbart samtal om huru trofast Herren hade varit emot oss under gångna tider och tillika huru förvissade vi voro, att han hade kallat oss att utgå till detta land, hurudana förhållanden vi än skulle komma att få genomgå, och huru kort vår arbetstid än kunde komma att blifva här. Vi yttrade just, att Herren är mäktig att sända så många flera att upp-taga våra platser, om han skulle behaga att hämta oss hem på ett eller annat sätt. Vi kände Herrens närvaro, och hans frid och kraft genomströmmade oss, så att vi voro likasom beredda för den stund, som genast följde härpå. Vi hörde plötsligen högljudda röster och larm från broder Berglings kärra och förstodo genast, att det var fråga om att göra oss skada. Under den stund, som följde, då röfveriet pågick och en af tjufvarna stod öfver oss med knif, hotande att döda oss, om vi rörde oss, var det verkligen underbart att känna Herrens när-varo och det på ett sådant sätt, att hjärtat bevarades i *stilla frid*, endast blickande till *honom*, som *allt förmår*, och utan hvilkens tillåtelse ingenting *kunde* hända oss. Det var tillika underbart, huru nådefullt vår älskande Fader vakade öfver lilla Edla, som var hos sin fader i den första kärran. Hon blef för en lång stund lämnad ensam med dessa män omkring sig. Han sände en sådan djup sömn öfver den lilla 2-åringen, att hon ej besvärades af hvad som som pågick omkring henne. Vi voro ej vissa, förrän broder Bergling kunde komma tillbaka till henne, om hon var lefvande eller död, eme-dan hon var alldeles tyst och stilla. Det var äfven dyr-bart för mig att se, huru Herren styrkte vår kära syster, Fru Bergling, vid tanken på den lilla, och huru hon fick den nåd, som just behöfdes för detta ögonblick. Vi ropade till Herren, där vi lågo på knä i sanden, och som tjufven, hvilken vaktade oss, syntes förstå en liten kort bön på kinesiska, yttrade han till oss, att de ej skulle taga våra lif, om de endast fingo våra penningar. Vi blefvo icke heller på något sätt skadade, utom broder Bergling, som fick några knifhugg, lyckligtvis icke så djupa, utan han är redan mycket bättre, så att vi hoppas, om Herren vill, snart kunna fortsätta vår resa. Den ene af männen, som körde våra kärror, blef sårad, men båda sårade förbundos genast, då vi kommo hit till missions-stationen, där vi mottogos med den största kärlek och vänlighet af alla. Vår kära Maria Harms, som var kvar för att invänta oss, fick nu praktik att förbinda de 2:ne sårade. Våra andra vänner hade rest samma dag, och de äro nu ganska långt före oss.

Här i Huai-luh äro f. n. flere missionssyskon, som under förföljelsen hade att genomgå de hårdaste prof under flykten från Shansi, och de hafva gemensamt med oss prisat Herren, som denna gången räddade våra lif, för att vi skulle få tjäna honom en liten tid inom detta land. Jämfördt med hvad dessa vänner fått genomgå, så är ju denna vår erfarenhet ett intet, och hvad som

har blifvit taget ifrån oss, är vår Fader i Himmelen, som är *rik* öfver alla dem, som åkalla Honom, mäktig att fylla. *Han vet så väl,* hvad hans barn behöfva, så vi må ej frukta, hvad hälst som kommer i vår väg, ty han har själf sagt: »Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin öfvergifva dig».

Första morgonen efter vår ankomst hit lästes 34:de psalmen, hvilken jag nu sänder till eder, kära missionsvänner, och beder eder på samma gång, att I viljen prisa Herren med oss för hans *särskilda närvaro* och hjälp samt för den särskilda *kraft,* han förmår att gifva, just då vi äro i behof däraf. Bedjen äfven mycket för oss, älskade vänner, att våra lif måtte öfverallt bära vittnesbörd om *honom,* och att själar må vinnas inom detta land! Innerliga hälsningar från kära Maria Harms, syskonen Berglings samt

Eder i Jesus förenade

Sigrid Bengtson.

* * *

I Röfvarehänder.

Af *Rob. Bergling.*

Öfverfallet.

Vår första tröttande dagsresa i de kinesiska klumpiga, ofjädrade kärrorna höll på att nalkas sitt slut. Redan hade vi rest en half timmas tid i mörkret, hvilket alltid i Kina är mer eller mindre obehagligt, då vi körde in in i en djup ravin, hvari vi näppeligen på 2 fots afstånd kunde urskilja ett föremål från ett annat. Men hvad gjorde det, då våra förare upplyste oss om, att vi blott hade en $^1/_8$ sv. mil kvar till Huai-Lu, hvarest vi hoppades få träffa de syskon i vårt sällskap, som rest före oss, såväl som kända och okända eng. missionärer, hvilka vi sport skulle finnas där. Dock, ett annat möte måste dessförinnan äga rum. Plötsligt höras ett par män framför oss i ravinen på kinesiska tillropa körkarlen för första kärran, hvari jag satt med lilla Edla sofvande i min famn: »Stopp där!» »Det går ej att komma förbi, om ni har något att bära», svarar denne. — »Nu af kärran» ropa männen, som nu hunnit fram till honom, och innan han visste ordet af, grepo de hans hårfläta och ryckte honom ned på marken. Några hugg och slag till voro nog för att tysta honom Han trodde sin räddning ligga i att låtsas vara död.

Sedan körkarlen kastas åt sidan, hoppar en af röfvarne upp i min öfvertäckta vagn och börjar famla efter min hårfläta.

»Det är barn här, gör dem ingen skada!» utropade jag bedjande. Intet tydligt svar gafs, utan grep han min hårfläta för att få mig helt och hållet i sitt våld. Hvad han tänkte, då min fläta tillika med mössan, hvari den var fastsatt utan motstånd följde med, vet jag ej. Ett tillfälle att komma ned af kärran gafs mig emellertid. därigenom. Dock innan jag nått marken, grep han mig på nytt, under det han feberaktigt trefvade i sitt sköte efter något vapen att skada mig med. Utan tvifvel hoppade han ej upp på kärran utan vapen i sin hand, men i sin förvåning öfver att få flätan i sin hand, måste han ha tappat det. Själf föll han ock ned af vagnen.

Oviss om afsikten var att döda eller röfva oss, vred jag mig ur hans hand och sprang bort till vagnen bakefter med min hustru, syster Bengtsson och mina 2 gossar i, hvarvid jag hade att lämna lilla Edla i sticket.

»Vi ha råkat illa ut», tillhviskade jag dem. »Vi äro antingen i röfvare- eller boxarehänder.» Härunder skrek lilla Edla. »Hvar är mitt barn? O, Jesus, Jesus, mitt barn, mitt barn!» ropade min hustru, och under något ögonblick ropade vi alla 3 till Herren. »Men låt oss ögonblickligen fly», sade jag, »ty äro de röfvare, skola de ej skada henne, men vi skola då kunna ropa på hjälp, och ämna de döda oss, kunna vi ej rädda henne. Det är bäst i hvarje fall att söka fly.» I nästa ögonblick var Morris i min famn, och min hustru jämte Syster Bengtsson hoppade af kärran, den förre med lilla Wilhelm på armen.

Vår flykt blef ej lång. Tre steg bakom vår vagn stod en af röfvarne med en bössmyning riktad mot oss. Med dämpad men befallande röst ropar han: »Stopp där! Om I gån ett steg längre, skjuter jag er». Därpå vinkade han till oss att sitta ner eller knäfalla för honom. Min hustru och syster Bengtsson sutto ned.

Sedan jag smugit mig bakom min hustru på andra sidan om vår eftersta vagn, sökte jag nå fram till min kärra för att se, om jag kunde rädda lilla Edla. Men vägen var stängd. Bakom kärran, hvari Edla var, höllo röfvarne på att uppsprätta och genomsöka våra saker. Edla var föröfrigt tyst. Antingen sof hon, eller var hon död.

Medan jag stod där i mörktet och lyssnade till hvad som försiggick, blef det klart för mig, att det var vårt gods och ej våra lif, som söktes. Det föll mig då in att söka rädda vår reskassa, som jag hade i en liten väska i eftersta kärran. Tyst smyger jag mig upp på den efter henne men just uppkommen gripes jag i armen af en af röfvarne, som rycker mig framstupa, hvarefter han förgäfves söker utmed min rygg efter flätan. Da griper han mig i hårroten, men mitt hår var, Gud ske lof, så kort, att han icke fick något ordentligt tag däri. Han gaf mig då en knuff i ryggen och röt med dämpad röst: »Tag fram silfret»! — »Ni skall gärna få allt, vi ha, om ni blott ej skadar oss, min hustru och mina barn —». »Tag fram silfret», ryter han ånyo, lyftande en 7—8 tums dolk öfver mitt hufvud. »Ja, ni skall få allt, jag har», svarade jag, »blott ni ej skada min hustru och mina barn». »Här är allt, jag äger», tillägger jag, öfverräckande väskan till honom. — »Ta fram mera!» ryter han — »Jag har ej mera att ta fram» — »Tag fram det bara, så mycket ni har», röt han och slog mig med skaftet af sin dolk. Min upprepad försäkran, att intet mer silfer fanns att få, besvarades blott med allt svårare hotelser. Med spetsen af sin öfver mitt hufvud höjda dolk hackade han mig under tiden för att skärpa allvaret af hotelserna.

Då han såg, att inga hotelser kunde förmå mig att söka efter mera silfver, började han visitera mig, hvarvid han påträffade min klocka, min portmonnä och en anteckningsbok, som han allt ref från mig. Sedan han sålunda försäkrat sig om, att jag icke hade något försvarsvapen, släppte han mig.

Under hotelserna tilldelades jag, förutom ej så få lindriga slag, 6 hugg. Däraf träffade tre kläderna endast

ett vänstra benet 2 tum ofvanför knävecket, ett högra öfverarmen 3 tum nedanför axeln, och ett berörde helt lindrigt hjässan.

Sedan jag blifvit lössläppt, började samma röfvare, som undersökt mig, att nedkasta våra saker från kärran, medan en annan efter hand uppskar och undersökte dem. Flere saker kastades därvid i ryggen på syster Bengtsson och min hustru, som hela tiden tillika med Morris suttit eller legat på knä bakom kärran. Då de rörde sig för att undgå att få korgar och lådor i ryggen, höjdes ögonblickligen en knif öfver deras hufvuden, men omedelbart därefter voro röfvarne humana nog att tillåta dem flytta sig ett par steg. Äfven min hustru och syster B. blefvo visiterade, om de buro ringar, armband eller fickur, men, då sådana ej upptäcktes, lämnades de i fred. Min hustru bönföll för sina barn och fick till svar, att, om röfvarna fingo 50 täl, skulle de ej röra dem. Syster B. föll på knä och med händerna lyftade mot himmelen bad hon sin första bön på kinesiska. Häraf blef vakten obehagligt berörd och bad henne vara tyst, så skulle de ej röra henne.

Knappast var plundringen öfver, då vi hörde ljudet af vagnar, som närmade sig oss. Röfvarne fingo nu brådtom. En gaf order till uppbrott och i ett nu försvunno de med alla våra pengar, våra 4 bästa väskor, en hel del paket och en massa småsaker.

Det oaktadt var min glädje obeskrifligt stor, då jag efteråt fann, att hvarken syster B. eller någon af de mina blifvit sårade. Lilla Edla fann jag ock sofvande i all sköns ro med hufvudet liggande mellan burkarne i vår matkorg.

Sedan vi hopsamlat våra i smutsen omkringkastade saker och stufvat dem på våra kärror fortsatte vi, somliga af oss utan skor på fötterna, fram till missionsstationen, hvar vi om $^1/_4$ timma rönte det mest sympatiska mottagande. *)

* * *

T'ongchou, maj 10 1902.

Älskade broder och medarbetare!

Nåd och frid!

Innerligt tack för brefvet af febr. 17. Det gläder mig att höra, huru Herren hjälper. Förvisso skall ingenting behöfva fattas oss, om det än stundom ser knappt ut i skäppan, eller Herren synes vända sig ifrån sina bönfallande barn. Sista räkningen från Shanghai visade ju föga öfverskott där att börja kvartalet med, men »i den stund, oss hjälp behöfves», kan han hjälpa genom många eller genom få. — Här har varit ovanligt kallt och regnigt i 14 dagar nu, så att landtbrukarne börja frukta för skörden af denna orsak istället för torka. I visst afseende äro vi dock tacksamma för den svala väderleken, ty för fröken Hundére, som ligger sjuk, skulle värme nu vara af mycket stor fara. När jag för något mer än en vecka sedan kom hit för att leda församlingens vårmöte, som hölls lördag, söndag och måndag förlidne, fann jag henne till sängs i följd af under natten förut inträffad blodstörtning. Fredrika Hallin och jag sände genast efter en af de norska systrarne öster om floden samt bud till d:r Smith i Singan, och för öfrigt behandlade vi henne efter bästa förstånd. Hon hade ju först haft stark blödning och hostade alltfort upp blod samt var ytterligt kraftlös, urstånd att ens lyfta en hand eller vrida på hufvudet, kunde ej häller tala annat än enstaka ord i en mycket svag hviskning. Fröken Hattrem kom på fjärde dagen, men från d:r Smith kom blott bref med föreskrifter angående skötseln på femte dagen. I förgår, sjunde dagen, syntes en kris pågå, och vi fruktade för recidiv, men den gick förbi, och blodhostningen upphörde i går med undantag af ett par gånger i morse. För närvarande synes ej någon direkt fara förefinnas, men dieten är ju så viktig, och vi fattiglappar ha inga förråd att tillgripa. Dock hoppas jag, Herren skall hjälpa, så att det ej behöfver utveckla sig till lungsot, fastän hennes kroppsbyggnad nog antyder troligheten af detta.

Under mötesdagarne var det bra svårt, ensamma som Fredrika och jag voro att sköta henne och alla anordningarne. Fredrika blef också öfveransträngd, hennes fötter svullnade, så att hon, sedan fröken Hattrem ankommit, måste hålla sig på sitt rum, åtminstone ej gå uppför trappan till vindsrummet, där fröken Hundére ligger. Mötet var emellertid godt, om man frånser, att det var litet oklara saker mellan ett par grupper af troende från Weinan distriktet. Jag tror, att detta allt blef undanröjdt, innan vi skildes åt, och hoppas, att förmaningarne till kärlek och endräkt icke föllo på vägen. Omkring ett tjugotal kvinnor och dubbelt så många män från Hanch'eng, Hoyang, Púch'eng, Tali, Ch'aoi, Weinan, Lantien, Huacheo och jag tror Ch'inghsien voro närvarande. Till följd af den nyss öfverståndna hungersnöden voro de för fattiga att nu gifva något mera än till omkostnaderna för mötet, men för att till hösten kunna åstadkomma mera, köptes tyg och klipptes i stycken, hvilka utdelades till de närvarande att sys till »sparpåsar». För att de troende skulle kunna hållas tillsammans på de olika platserna, bestämdes, att de en gång i månaden skulle samlas inom sitt distrikt, på stationen i *T'ongchou* för Tali och norra landsbygden, hos en af de kristna i *Weinan*, i *Huacheo*, 1 gång i staden och 2 gånger i ett opiumasyl ungefär 30 li därifrån och dessutom särskildt 1 gång i månaden hos en af de troende norr om Weifloden, hos en sökare i *Ch'aoi* på landsbygden. T'ongchou, Weinan och de båda förstnämnda platserna i Hua-cheo skulle om möjligt tillses af missionen, Ch'aoi och den sista samlingsplatsen i Hua-cheo af frivilliga predikanter, hvilka församlingen bemyndigade därtill och gaf respenningar. Måtte Herren gifva sin välsignelse till detta försök att få församlingen här att mera deltaga i arbetet och känna sitt ansvar! — Alldenstund jag för fröken H:s skull ej kan lämna stationen ännu för att göra den påtänkta rundresan i distriktet, har jag sändt ut vår vän Kao Ming-shuen i stället att vara borta omkring 10 dagar. Han synes lefva i Herrens gemenskap och har mycket sinne för Guds ord, men ensamheten har nog ej i allt varit nyttig för honom. Han är ju ung att ha så stort ansvar, isynnerhet beträffande handhafvandet af sina gelikar, vi ha ej mycket att välja på och voro ju för resten ej i tillfälle att välja, när han måste öfvertaga stationsangelägenheterna. Här behöfs en energisk och kärleksfull man att förena de stridiga elementen samt sätta de befintliga krafterna i verksamhet. Hvad kan man göra vid ett tillfälligt besök? Jag önskar, att August Berg vore här igen snart, ty man vill ej gärna införa nya anord-

*) Broder Bergling erhöll sedan penningar af mandarinen i Huai-luh och kunde efter några dagars uppehåll fortsätta resan. *Not af Red.*

ningar, och på samma gång kan man ej göra samma arbete som han eller på samma sätt som han.

Vi öfriga må godt, och allt är lugnt här, fastän det är rykten angående upploppen i södra Honan, hvarom Ni väl hört därhemma. De voro riktade mot katolikerna, föranledda af den utpressade skadeersättningen och deras öfversitteri.

Hälsa så varmt till kommittén och de hemmavarande missionssyskonen!

Din i Herren tillgifne
Carl Blom.

* * *

Üin-ch'eng den 14 juni 1902.

Käre broder!

Frid!

Jag har nu den ledsamma underrättelsen att meddela, att vår syster Johanna Hundére tagits ifrån oss. Herren såg väl, att hon var mogen, och strax lät han lien gå. Hennes sista sjukdom såväl som hennes föregående lif ibland oss efterlämnade ljufliga minnen, och jag är tacksam, att jag fick vara så mycket vid hennes sjukläger. Det var väl hennes sista uppgift att genom tålamod och stillhet vittna om Herrens bevarande kraft ända i det yttersta. Hennes tankar dvaldes mycket vid arbetet, särskildt vid Honan, där hon hoppats få vara med om att öppna en ny station i Lingpao, men hon var så villig att äfven lämna detta, då hon förstod, att Herren kallade henne till sig.

Efter första blodstörtningen tycktes allt gå mycket bra, fastän krafterna återvände ytterst långsamt, men efter 14 dagar hördes misstänkta rasslingar i bröstet och upphostningarne blefvo illaluktande. Senare blef halsen mera smärtsam, och snart visade sig tydliga tecken till sårbildning både i struphufvudet och i svalget. På sistone svullnade körtlarne under käkbenet och voro ganska plågsamma. Föröfrigt led hon ej mycket utom af den tröga andhämtningen, som de sista dagarne ytterligare försvårades genom att sårbildningen från svalget spred sig till bakre näsöppningarne och tillstoppade dessa. Den 2:dra juni något före kl. 1 på morgonen, precis en månad sedan första blodstörtningen, fick hon en ny sådan. Vi väntade, att hon omedelbart skulle få gå hem, men anfallet gick öfver, och hon lefde ännu öfver 2 dygn tills d. 4:de på f. m.

Vi hade det ovanligt stilla vid begrafningen, fastän mycket folk samlats. Jag fick tillfälle att inför dem vittna om det saliga hoppet, och många syntes högtidligt stämda. Det var ju också något ovanligt att ej bränna rökelse eller pappersfigurer, ej ha musik eller klagan utan i stället sång och bön samt förmaning vid grafven. Det var också den första utländing, som dött där i staden, och många undrade nog på, att vi ej kunnat förhindra det. En man kom på eftermiddagen, sedan begrafningen försiggått, med en knippa rökelsestickor såsom en gärd åt den döda. Jag afböjde ju det men fick tala litet allvarligt om ett bättre sätt att behaga och hedra henne.

Ett par dagar senare dog modern till Liang, en af de troende i staden, och, som han hört, att vi fotograferat vår döda, så ville han också ha ett kort taget af sin, och det fick han. Det kan ju ej skada att visa hedningarne, att äfven vi vörda förfäderna, fastän vi ej dyrka dem. Just i dag fick jag bud från Yungning, att en af de troende från sydöstra Shanchou-distriktet tagits från hustru och barn genom döden, samt att hans mor och yngre bror äro svårt sjuka i samma epidemi, som tog honom bort. Det är en svår pröfning både för familjen och församlingen. Måtte Herren uppehålla, styrka, stödja och stadfästa de sina! Efter de yttre förföljelserna synes nu en annan hemsökelse öfvergå oss. Herrens vilja ske! Må den lända oss till godo!

Vi vänta nu på syskonen, som äro på väg upp. De borde kunna vara här hvilken dag som helst, om de ej försinkats efter vägen. Men det lär väl vara svårt att få dragare nu under skörden, så att det måhända drager ut ännu några dagar.

Tjäders har nu flyttat upp till en bergsby i Puchou, dels för att komma undan hettan i staden och få sitt hus repareradt, dels för att kunna undervisa kristna och sökare, särskildt kvinnorna, som hittills fått föga hjälp där på trakten. Våra norska systrar, Fredrika och Emma Andersson äro alla i Tongchou; de torde behöfva hvila en tid nu. Vi äro alla tämligen friska, men min hals är dålig, så att jag ej kan predika, knappast tala i vanlig ton för någon längre stund och aldrig sjunga. Bed för oss alla! Hälsa hjärtligt alla syskonen!

Din i Herren tillgifne broder
Carl Blom.

* * *

Shansi Pingiangfu den 15 juni 1902.

»Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»

Älskade medarbetare i Jesu Kristi evangelium!

Nåd och frid från den, som är, och som var, och som kommer!

Ett par dagars uppehåll för ombyte af fortskaffningsmedel gör det möjligt för mig att nu berätta litet från vår resa. Den har fört oss öfver ljusa höjder och genom djupa dalar i mer än en bemärkelse; dock kan jag ej annat än utbrista: Godhet och barmhärtighet ha i sanning följt oss. Det synes mig, som om vår motståndare varit i verksamhet att hindra vår färd till Shansi, men det har gått »en dag, ett ögonblick i sänder». Den ena staden ha vi genomrest efter den andra, och människorna ha stått såsom slagna af förvåning, då de sett de förföljda missionärerna åter strömma in i landet.

Den första motgången drabbade mig och bestod i förlusten i Genua af resbagaget för sjöresan och därmed också flera för mig särdeles värdefulla småsaker. I bagaget fanns dessutom tandplomberingsinstrument, fyllnadsmateriel m. fl. artiklar i den branschen till öfver 300 kronors värde samt hela min reskassa. Herren hörde bön, och jag fick i Shanghai underrättelse, att bagaget var återfunnet och sändt med nästa båt. Men Herren ville åter pröfva: den dyrbara kappsäcken bortröfvades tillsammans med Berglings saker, penningarna voro då uttagna, endast

1 kilometer från Huai-luh samma dag, som jag lämnade denna stad. »Han heter Underlig», men *Herren* har tillstadt det, och han handlar *alltid* i kärlek. Den andra notgången bestod i att kaptenen på den kinesiska kustingaren lämnade fem af våra systrar kvar i en af namnarna på vägen till Tientsin. Vi, som voro ombord, iro öfvertygade, att det skedde af ovilja och oroade oss id tillfället mycket för systrarnas skull. Men Herren hjälpte dem i allt, så att de ej voro utsatta för den ingaste svårighet, tills de upphunno oss. Sedan splittrade juklighet ibland barnen sällskapet i två delar. Den ista delen af sällskapet blef öfverfallen af röfvare, medemmarna blefvo sårade och utblottade på resmedel, och lera af oss i första sällskapet föllo under vägen offer för n nu allmänt gängse sjukdom, som mycket utmattade ss och försvårade resan. Vi äro dock nu alla friska ch tacka Herren, att vi blifvit bevarade under alla kända ch okända faror. — Det har varit smärtsamt att beöka de nu öde missionsstationerna. Jag har vandrat på amma väg, där omkring 10 missionärer, män, kvinnor ch barn, belagda med järn till fots fördes fram 10 sv. il till martyrdöden i Taiyenfu. Jag har stått på ruinerna fter brända missionsstationer och kunnat utmärka rummet, är jag för ej länge sedan i all trefnad intog förfriskingar i en älsklig familjekrets. Dessa dagar gästa vi de ya missionärerna i Ping-iangfu, en plats, som mer än ndra varit utsatt för fiendernas raseri. Vid förmiddagens möte fingo vi vara tillsammans med flera, som på sin ropp bära Jesu Kristi märken. 13 personer härifrån lefvo under förföljelsetiden märkta med ett kors i pannan. lera blefvo dessutom slagna med spön. En bibelkvinna lef så illa tilltygad i händerna, att hon nu ej kan öppna em mer än till hälften. I en familj dödades 4 personer. tt par andra blefvo också dödade under förföljelsen. ock är antalet af dödade kristna ej så stort, som den rste spejaren, obekant med platsen, uppgaf på hösten 900. Det gjorde mig mycket godt att höra en gammal ogen evangelist predika öfver ofvan citerade text. Mycket , som frestar till slapphet i tron, kärleken och nitet. är i norra Kina är stämningen gent emot missionärer, födda kristna och evangelium i allmänhet ej så god som mellersta och södra Kina. I många fall ha katolikernas verdrifna ersättningsanspråk för förlorad egendom uppstat mandariner och folket till hat och ovilja. Sorgligt t säga ha äfven flera i de protestantiska församlingarna ljt exemplet och förtjänat på sina förluster. Själafienden r i girighetens snara neddragit mången, som i nödens l stod fast och stark. Penningarna hafva utkräfts af ndlande och jordägare, och, då affärer och dylikt stå istan stilla, har mången nödgats sälja jord och egendom r att kunna betala den extra skatten. Återverkan på rsamlingarna märkes tydligt. Många ha också, dels af aktan, dels af okunnighet om handlingens verkliga innebörd, på ett eller annat sätt förnekat sin tro och därinom skiljt sig från församlingen. På vårt eget fält ha inga ersättningsanspråk kunnat förekomma och stämngen ibland folket är mycket bättre. Dock blir det ven hos oss ganska stor utrensning i församlingarna. behöfva hålla blicken riktad uppåt och framåt och ågkomma, att Guds rike kan ej gå tillbaka, det går måt, äfven om det går i tysthet och obemärkthet. Vi dja mycket, att vi skola få se Guds rike gå framåt med kt äfven här ibland oss.

Forts. den 19:de juni.

Vi ankommo i dag på middagen till Ün-ch'eng och mottogos varmt af syskonen Hahne. Br. Blom var oss redan till mötes 7 sv. mil ifrån staden. Så äro vi då framme på fältet! Herren har varit god mot oss! Må vi nu få nåd att dag för dag förhärliga hans namn. Syskonen och deras små äro alla friska. Allt är sig så likt här. Axel Hahne är stadens läkare. Vargarna äro mycket glupska och djärfva i denna torkans tid; de gå ofta in i byarna och taga barn här i närheten af bergen. Br. Hahne sköter flera barn, som blifvit räddade fast illa tilltygade. Fröken A. Janzon stannade i Ping-iang för att invänta de systrar i Berglings sällskap, som skola resa till Ün-ch'eng.

Nu farväl! »Herren är med oss, vår borg är Jakobs Gud!»

Eder i Herren

L. H. Linder.

* * *

Sin-an den 1 Maj 1902.

Käre broder!

Guds frid!

»Den, som sår i sitt kött, han skall af köttet skörda förgängelse, men den, som sår i anden, han skall af anden skörda evigt lif.»

Jag sänder de hjärtligaste hälsningar till eder alla där hemma. Gud har bevarat och hjälpt mig ända tills i dag, och, när jag ser tillbaka på den gångna tiden, så har jag så mycket att tacka och lofva Herren för. Tillsammans med broder Carl Blom anlände jag till min nya station den 1 April, så att jag har varit här en månad nu. Det är ej nästegårdsväg från T'ong-cheo-fu och hit, hela 8 dagars resa. På vägen hade vi en dags snöväder, så att vägarna voro rätt svåra, men så kommo vi lyckligt hit.

Under förföljelserna blef missionsstationen rätt illa åtgången, men myndigheterna hafva delvis låtit återställa byggnaderna och rummen. Alla systrarnas saker, så när som på hvad de förde med sig till grottorna öfver sommaren, äro bortstulna. Ja, här i Kina bor man bland ett röfvarefölje; de behöfva frälsningens evangelium, och Gud gifve oss nåd att så lefva ibland dem, att lifvet i Kristus måtte blifva uppenbaradt!

Efter ankomsten stannade broder Blom några dagar hos mig. Han gjorde ett besök intill Honan-fu för att söka skaffa hus, men det var omöjligt. Just nu har det varit oroligheter nere i Nan-yang-fu mellan kineser och katoliker, och ända hit har oron spridt sig i folkets sinnen. Vi hafva därför hållit oss stilla, tills förhållandena blifvit lugnare. I öfrigt äro mandarinerna mycket vänliga samt göra allt för att lugna folkets sinnen. Sedermera reste broder Blom till vår andra missionsstation här i Honan, Y'ung-ning. Honan-fu ligger 3 $^1/_2$ sv. mil öster om Sin-an; och Yung-ning ligger 8 sv. mil sydväst om Sin-an. I Yung-ning höll broder Blom stormöte med församlingen, som där ej är så liten.

Jag har såsom medhjälpare i arbetet en evangelist, som heter Kong. Jag tror, att han är en uppriktig och varmhjärtad kristen. Han är en evangelist i ordets egentliga mening. Han är ute och predikar på gatorna i staden samt reser omkring på marknaderna. Sådan har han varit, ända sedan han blef omvänd. Vårt stora distrikt i Honan behöfver höra evangelium; utåt landsbygden råder naturligen stor okunnighet om kristendomen.

I Sin-an-församlingen finnes blott ett par tre församlingsmedlemmar, men flere visa intresse att höra Guds ord.

Jag har haft det mycket godt hela denna första månaden, och jag tror, att Herren skall hjälpa i fortsättningen. När man kommer så här på egen hand, känner man sin svaghet mer än annars.

Jag har varit frisk och kry hela vintern, och är det mycket att tacka Gud för, äfvenså befinner jag mig godt i de kinesiska förhållandena. Hela månader — ja, allt sedan jag lämnade Ü'in-ch'eng för två månader sedan, har jag lefvat på kinesisk mat samt mår förträffligt däraf.

Jag sänder många hälsningar till bröderna i kommittéen; hälsa äfven till syskonen där hemma.

Jag förblifver din tillgifne broder i Herren.

G. A. Stålhammar.

* * *

Den 29 Aug. 1902.

Älskade missionsvänner!

Ombord på färjan mellan Malmö och Köpenhamn ville vi samfäldt sända eder en sista hälsning. Fosterlandets kust ligger solbelyst bakom oss. Så ock minnena af *allt*, hvad det gifvit oss, af släkt och vänner, af fröjd och glädje, af tro och hopp. — En liten skara af anhöriga och missionsvänner hade samlats vid Malmö hamn för att tillsäga och tillvinka oss ett sista farväl. Skola vi månne återse dem och alla de andra, som med intresse och bön följa oss med sina tankar? Vi veta det ju ej, men, om ock morgondagens händelser ligga oskrifna framför oss, så veta vi dock, att kärleken, som enar oss, »kunna ej ens starka vatten utsläcka», och i det rätta fäderneslandet, som »vi alla söka», väntar återseendets glädje.

Gud välsigne eder alla!

Edra i arbetet förenade:

Teodor och Sekine Sandberg.

Naemi Linder. *Maria Pettersson.*

Jakob Bölling. *Inez Berzelius.*

En stor missionskonferens med deltagare från hela världen har nyligen hållits i London. Den stora Exeter Hall var under mötena alldeles fullsatt med intresserade åhörare. Den fråga, som behandlades, var följande: »På hvad sätt skola vi bringa församlingarna (de omvända hednakristna) på missionsfältet till att blifva självfunderhållande i missionsarbetet». Denna fråga är, som man ser, af mycket praktisk art. Man framhöll som bästa medlet till frågans lösning följande: Att de infödda undervisas i handtverk och åkerbruk, i odlandet af nyttiga växter och deras försäljning, i anläggandet af mindr industriella företag: väfning, sömnad, handarbeten och hvarest sådant kan ske, mindre fabriker. Därigenom skull man omsider uppnå det efterlängtade resultatet, att för samlingen på missionsfältet blefve oberoende af andra gåfvor och hjälp.

*

I Korea finnas för närvarande 300 erkända församlingar, som stå under olika missionssällskaps ledning Dessutom finnas nästan lika många, som oberoende a missionssällskapen hålla möten hvarje vecka och med hjälp a frivilliga bidrag utöfva en icke obetydlig missionsverksamhet

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Augusti månad 1902.

N:o		Kr.	Ö
507.	A. A., Stockholm	15:	–
508.	Vestra Höreda gen. G. J., Lekeryd	25:	–
509.	Mullsjö arbetsförcn. gen. C. L.	100:	–
510.	Wisby femöresförcn. M. S.	25:	–
511.	H. F. gen. d:o	5:	–
512.	Onämnd	50:	–
513.	d:o gen. A. B.	1:	5
514.	M. B., Huskvarna	10:	–
515.	Senapskornet i Öfverum, gen. O. Å.	25:	–
516.	»Ett löfte åt Herren», Bankeryd	5:	–
517.	Gen. skioptikonförevisn. i Bankeryd	48:	6
518.	Fyra flickor i Kettilstorp, gen. E. B.	20:	–
519.	G. H., Böneryd	15:	–
520.	G. R.	5:	–
521.	Gen. J. B., kollekter	16:	3
522.	Jönköpings poststämpel	10:	–
523.	»En vädjan till Gud att höra bön»	10:	–
524.	A. T., Stockholm, sparbössa	10:	9
525.	N. L.	6:	–
526.	Kollekt i Möne & Vånga gen. F. A	28:	2
527.	Möne & Vånga mfg gen. F. A.	20:	–
528.	Kollekt i Dalum gen. K. J. J.	8:	2
529.	D:o i Blidsberg gen. A. S.	16:	5
530.	D o i Ulricehamn gen. C. Ö.	14:	0
531.	D:o i Åsen, Åsarp gen. A. J.	17:	9
532.	En ringa broder från Sundsvall	25:	–
533.	S. E.	40:	[illegible]
534.	Onämnd		[illegible]
535.	Gen. F. P.	10:	–
536.	Onämnd	100:	–
537.	Tackoffer	60:	–
538.	Onämnd	600:	
539.	C. E., Waxholm	150:	–
540.	Jpgs mfg till August & Augusta Bergs utresa till Kina gen. K. P.	2,000	–
541.	V. V., Helsingborg	200	–
542.	A. E. D., Göteborg	1,750:	–
543.	Östra härads kristl. ungdomsförbund gen. G. J.	30:	–
544.	S. & E. sparbössemedel gm G. W.	3:	–
	Summa kr.	5,477:	

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Den dag jag ropade svarade mig Herren. I ingaf mig mod, och min själ fick kraft.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.